

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

22. SRPNA 2010

Z obsahu:

Příklad svatého Tarsicia
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
4. srpna 2010
- strana 2 -

Zdrávas, Královno!
P. Filip M. Ant. Stajner
- strana 4 -

Královna apoštolů
učitelkou kněží
Matteo Crawley
- strana 5 -

Svatý Jan Eudes
- strana 6 -

**„Hleďte každý den
tvář světců, a naleznete
odpočinek v jejich
promluvách“**
Nennolina umírá na rako-
vinu kostí ve věku šesti let
... v pověsti svatosti
- strana 8 -

Ježíšovo srdce světa (12)
- Malá duše
Consolata Betrone
P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování
- strana 10 -

Královna míru, katedrála sv. Josefa, Ha Noi (Vietnam)

Příklad svatého Tarsicia

Drazí bratři a sestry, toužím projevít velkou radost, že jsem dnes uprostřed vás na tomto náměstí, kde jste se slavnostně shromáždili k této generální audienci, která je svědkem významné přítomnosti tak velké pouti evropských ministrantů! Drazí chlapci, dívky, mládeži, buďte vítáni! Protože většina ministrantů přítomných na náměstí hovoří německy, obrátím se především k nim v jejich a své mateřské řeči.

Milí ministranti, milí přátelé, milí němečtí poutníci, vítajte v Římě! S vámi zdravím kardinála sekretáře Tarcisia Bertoneho, který nese křestní jméno vašeho patrona – Tarsicia. Pozvali jste ho přátelsky a on, který nese jméno svatého patrona, má radost, že může být s ministranty světa a s německými ministranty. Zdravím spoluobraty v biskupské službě, kněze a jáhny, kteří se účastní této audience. Ze srdce děkuji světlému biskupovi Mons. Martinu

Gächterovi z Basileje, prezidentu sdružení *Coetus Internationalis Ministrantium*, za velký dar sochy svatého Tarsicia, kterou mi předal, a za šátek, který mi věnoval. Všechno mi to připomíná dobu, kdy i já jsem byl ministrantem. Biskupu Gächterovi děkuji jménem všech za velké úsilí, jaké mezi vámi osvědčuje. Rovněž děkuji jeho spolupracovnícům a spolupracovníkům a všem, kteří umožnili toto radostné setkání. Můj dik patří také příznivcům ze Švýcarska a všem, kteří

jakýmkoliv způsobem pomohli realizovat tuto velkou sochu svatého Tarsicia.

Je vás zde velký počet. Přelétal jsem vrtulníkem nad náměstím Svatého Petra a viděl jsem již z vrtulníku barvy a radost, která na tomto náměstí Svatého Petra panuje. Vytvořili jste tak nejen radostné prostředí na tomto náměstí, ale rozmnožujete také radost mého srdce! Děkuji!

Tarsiciova socha má již za sebou velké putování. V září 2008 byla za přítomnosti 8 000 ministrantů poprvé představena ve Švýcarsku. Odtud byla přenesena přes Lucemburk do Maďarska. Nyní ji slavnostně přijímáme zde, abychom tuto postavu z prvních století církve lépe poznali. Jak již řekl biskup Gächter, bude vystavena u Kalistových katakomb, kde se nachází hrob svatého Tarsicia. Před vámi všemi vyslovuji své přání, aby se toto místo, Kalistovy katakomby, a tato socha staly vztažným bodem pro ministranty i pro všechny, kteří chtějí bezprostředně následovat Ježíše jako kněží, řeholníci a misionáři. Ti všichni se mohou dívat na tohoto odvážného a silného mladého muže a obnovit tak sami své přátelství s Pánem. Tak se vždy učíme žít s Bohem a kráčet po cestě, kterou nám ukazuje svým slovem a svědectvím tak mnoha svatých a mučedníků, s nimiž jsme skrze křest bratry a sestrami.

Kdo byl svatý Tarsicius? Nemáme o něm mnoho zpráv. Žil v prvních staletích církevních dějin, přesněji ve 3. století. Vypráví se, že Tarsicius byl hoch, který pravidelně navštěvoval zde v Římě Kalistovy katakomby a plnil své křesťanské povinnosti obzvláště věrně. Měl velkou lásku k Eucharistii a na základě určitých podkladů dospíváme k závěru, že byl pravděpodobně akolyta, tedy ministrant. V oněch letech pronásledoval císař Valerián křesťany se vši tvrdostí. Museli se scházet tajně

Pokračování na str. 12

Editorial

Z dotazu, který v evangeliu položil Pánu Ježíši neznámý tazatel, můžeme vyrozumět, že tento jeho posluchač zcela správně pokládal dosažení konečné spásy za zásadní otázku, o kterou v lidském životě běží. Požadavky pro dosažení tohoto cíle, které slyšel v Ježíšových kázáních, pokládal zřejmě spíše za obtížné a náročné.

Božský Mistr jeho zvědavost uspokojil zajímavým způsobem. Tazatel se nedověděl, zda těch, kteří dojdou spásy, bude málo nebo mnoho. Uslyšel však, a my s ním, jinou, daleko podstatnější a závažnější informaci, kterou by všichni měli vzít na vědomí: bude mnoho těch, kteří budou pokládat za samozřejmé, že patří mezi vyvolené, ale skutečnost bude opačná. Osud těchto nešťastníků bude pak nezáviděníhodný. Místo mezi zástupy blažených budou vykázáni na místo, kde budou nářikat a skřípat zuby.

Jelikož se s takovou charakteristikou místa věčného neštěstí setkáváme v evangeliu ještě na šesti dalších místech, je třeba vzít v úvahu, že je myšlena velmi vážně. „Pryč ode mě!“ To je nejpodstatnější tragédie konečného zavržení: věčné odloučení od to-

ho, který nás stvořil, abychom v nekonečné blaženosti patřili na jeho božskou tvář.

Všimněme si, že také pokaždé, když Pán Ježíš hovoří o zoufalém postavení těch, kteří budou „vyhnáni ven“, nemluví o tom jako o pouhé možnosti, že by mohlo dojít i na pláč a skřípání zubů, kdyby se přece jen na ono místo vyhnanství někdo dostal, ale popisuje to vždy s naprostou určitostí jako fakt, který mnohé skutečně postihne. Musíme opravdu počítat konkrétně s tím, že zcela určitě a osobně zažijeme, jak budou jednou odděleni ti, kteří vstoupí do Otcova království, od těch, kteří půjdou do věčného ohně. Žádná třetí alternativa k dispozici nebude. Právě ve světle této skutečnosti mají totiž smysl všechna Ježíšova slova a konání.

Je to velké ďáblové vítězství, jestliže se mu podaří nás v této věci ukolébat do bezstarostnosti. Svatá sestra Faustyna Kowalská, ačkoliv byla velkým poslem Božeho milosrdenství, mohla se osobně přesvědčit o existenci pekla a viděla velký počet těch, kteří v něm skončili. Říká, že mezi zavrženými je mnoho těch, kteří si mysleli, že peklo neexistuje. Znevažování a popírání pekla

se nutně projevuje v znevažování a popírání hříchu, a to se nutně projeví ve znevažování samotného Boha. Nic není tak demobilizujícího jako představa, že peklo je a zůstane prázdné. Tento obraz zcela mylně vydedukovala a rozšířila média. Vytváří se tak v nás nebezpečný bludný názor, jako by nebylo třeba vynakládat nějaké zvláště velké úsilí o naši vlastní záchranu, ani si dělat příliš vážné starosti o záchranu bližních, jako by bylo dávno zajištěno, že všechno nakonec dopadne pro všechny dobře. Náboženská horlivost se rozplývá jako dým a na její místo nastupuje zcela jiná a opačná horlivost: shánka po statcích, radostech a hodnotách tohoto světa. Lidský život tak dostává zcela jiný smysl a směr.

Zcela světský náhled na smysl života není tedy vlastní jen těm, kteří Boha a jeho slovo neberou na vědomí, ale i těm, kteří sami sebe řadí mezi příkladné křesťany. Jich se týká ona Ježíšova odpověď; nejvýše moudrý a dobrotivý Pán varuje všechny, kteří se peklem necítí nijak ohroženi, protože si takovou možnost vůbec nepřipouštějí.

Pokračování na str. 13

První a poslední

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Usilujte, abyste vešli úzkými dveřmi.

Zamyšlení nad slovy svatého Pavla z druhého čtení jsou dobrou přípravou na dnešní Pánovu lekci. Dnešní lidé opravdu pustili z hlavy, že Bůh je povzbuzuje, vychovává a že všechny prostředky, které k tomu používá, jsou projevem jeho lásky. O kázni a trestu však dnes nerad slyší a chovají se často, jako by byli nedotknutelní. Jen výchova, kterou někdy pocítujeme jako bolestnou, přináší ovoce míru, totiž spravedlnost. Chromý úd je třeba někdy sevřít a zpevnit, aby se nevymkl, ale uzdravil.

Abychom nepřeslechli Ježíšův hlas, musíme být tiší a pozorní. Je tolik věcí kolem nás, které nám nedopřávají klidu a ustavičně nás oslovují z různých stran jedna přes druhou. Chceš-li slyšet svého Mistra, musíš se vymanit z jejich neodbytnosti a vyhledat samotu soustředění. Neboj se opustit je na chvíli. Přečti si znovu pozorně dnešní úryvky a přidej se duší i srdcem k těm, kteří jsou v Ježíšově blízkosti.

Někdo mu položil otázku, která jistě zamýšlí i tebe: „Je málo těch, kteří budou spaseni?“ Jaká je naděje, že budu jeden z nich? Mistrova odpověď je povzbuzující a varující zároveň. Není úzký okruh těch, kteří mohou být spaseni, ale úzké jsou dveře, které vedou ke spáse. Volba tedy nezávisí na Bohu, ale na tobě. Kdo se zdráhá projít úzkými vrátky a domnívá se, že má právo vstoupit okázale širokou branou, vystavuje se nebezpečí, že zůstane venku a pak už nebude vpuštěn.

Uvaž dobře, zda se toto varování netýká i tebe. Ani pro ty, kteří jsou si jisti, že již dlouho slouží Bohu, znají se s mnoha významnými osobnostmi a sami jsou mnoha lidem známí, nejsou k dispozici žádné protekční vchody. I když se ti zdá, že se už pohybuješ v těch nejvyšších kruzích, musíš se umět také sklonit a vejít úzkou brankou. Nic z toho, na co tak rádi spoléhají lidé tohoto světa, nemá v Božím království naději na úspěch. Zde neplatí ani široké lokty, ani protekce či známosti, ani postavení a funkce, tím méně pak chytračení.

To, co tě zavede do Božího království, není prožívání Ježíšovy přítomnosti, ale Ježíšovo následování. Nespolehej na krásné

city, které tě někdy uchvacují, ani nebud smutný tehdy, když pocítuješ prázdnotu. Rozhodující není citové hodování, ale věrná cesta úzkými stezkami pokory, skromnosti, kázně a trpělivosti. To je cesta, kterou kráčí sám Ježíš od samého začátku své lidské existence. Tak jak svůj život začal v bídě a odříkání, tak jej vedl až do bolestného konce. Jeho jediným bohatstvím bylo přijetí a plnění vůle nebeského Otce a věrná služba těm, kteří strádají a potřebují odpuštění a uzdravení. Vešel do slávy tou nejtěsnější branou kříže.

Nepřipoj se k těm, kteří mluví o Kristu, ale chtěli by s ním jen jíst a pít. Vyhybej se těm, kteří si sami staví brány široké a pohodlné podle svých vlastních choutek. Neber si příklad z těch, kteří si zakládají na tom, že patří k jeho družině, ale neusilují o to, aby mu byli podobní. Mohlo by se stát i tobě, že Hospodář před tebou zavře dveře a v rozhodující chvíli uslyšíš s překvapením: „Neznám vás, odkud jste. To, čím se řídíte, nejsou moje slova. Vetřeli jste se do mé blízkosti, ale nepřijali jste moji podobu. Široká brána, kterou jste si vymysleli pro své pohodlí a pro svou žádostivost, nevede do království mého Otce, ale do záhuby.“ Jestliže Pán na třinácti místech připomíná vážné a reálné nebezpečí věčné záhuby, je více než bláhový každý, kdo zmínku o pekle chce brát na lehkou váhu.

Zamysli se upřímně, kolika způsoby se snažíš vyhnout úzkým dveřím. I kdyby jimi nikdo nevcházela a cesta k nim zarůstala býlím vlažnosti a pohodlné lhostejnosti, pranic ti nepomůže ubírat se cestou, kudy se hrnou davy. Boží spravedlnost se neřídí míněním většiny a nikdy nemůže být předmětem plebiscitu. Popros Ježíše, aby postavil do pravého světla všechny tvé výmluvy a sebejisté soudy. Nestyď se přiznat ani k tomu, že Ježíš, možná po léta, nebyl tvou úzkou brankou, ale že sis v jeho blízkosti jen utvářel své klamné sebevědomí.

Pohled, s jakou láskou přijímá ty, kteří, ač neznámí a nepatrní, přicházejí ze všech světových stran, protože přijali jeho slova. Berou v tichosti na sebe jeho jho a kříž a následují jej bezvýhradně na jeho strmé a úzké cestě. Odlož svou sebejistotu. Pán zná tvé skutky a tvé myšlenky. Zařaď se pokorně mezi ty poslední, abys nakonec nebyl vyhnán ven, ale byl přizván k pravému stolování v Božím království.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 66,18-21

Toto praví Hospodin: „Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Půjdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Půjdu a uřídím mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu některé z těch, kdo se zachránili, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rošu, Tubalu, Javanu, k dálným ostrovům, k těm, kteří o mně neslyšeli mluvit a neviděli mou slávu. Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny vaše bratry ze všech národů jako dar Hospodinu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezicích a na dromedárech na mou svatou horu do Jeruzaléma“ - praví Hospodin - „jako když synové Izraele přinášejí v čistých nádobách dary do Hospodinova domu. A také z nich si vezmu kněze a levity“ - praví Hospodin.

2. čtení - Žid 12,5-7.11-13

Zapomněli jste, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: „Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysl, když tě kárá. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna.“

V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Vždyť kterého syna otec nekárá? Pokud ovšem taková přísná výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo jí prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena. Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý úd nevymkl, ale spíše uzdravil.

Evangelium - Lk 13,22-30

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?“

Řekl jim na to: „Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: ‚Pane, otevři nám!‘, odpoví vám: ‚Neznám vás, odkud jste.‘ Tu začnete říkat: ‚Vždyť jsme s tebou jedli a pili a učil jsi u nás na ulicích!‘ Ale on vám odpoví: ‚Nevím, odkud jste. Pryč ode mě, všichni jste páchali nepravostí!‘ Tam bude pláč a skřípění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království.

Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními.“

Zdrávas, Královno!

Již po mnoho století je vrcholem měsíce srpna slavnost Nanebevzetí Panny Marie, kterou slavíme 15. srpna, a oktáv se uzavírá svátkem Panny Marie Královny dne 22. srpna. I v růžencových tajemstvích korunování Panny Marie za Královnu nebe a země následuje po tajemství Jejího nanebevzetí a uzavírá celý růžec. Také v Loretánských litaních se obracíme na Pannu Marii jako na Královnu, když jsme Ji předtím uctili titulem Matky a Panny. Mezi tolika mariánskými písněmi a hymny vyniká ten, který začíná slovy „Zdrávas, Královno“ – „Salve Regina“.

Nač ještě Církev nazývá Bohorodičku Královnou, když žijeme v moderní, pokrokové době, v níž pro krále a královny takřka není místa? Vždyť od popravy francouzského krále Ludvíka a královny Antoinetty v roce 1789 prodemokratickou revoluční lůzou se hrouť jedno království za druhým a král najednou bývá nazýván despotou, tyranem a diktátorem.

Historickou skutečností ovšem je, že ničemové byli mezi králi a knížaty výjimečně, např. Jindřich VIII. v Anglii na přelomu 15. a 16. stol. a některé jeho královské manželky, nebo rakouský osvicenský císař Josef II. v druhé polovině 18. století. Naproti tomu ničemové mezi demokratickými prezidenty se vyskytují hojně! Avšak Praha a celé Čechy dodnes těžší z pozeňnané vlády Karla IV., ačkoliv od jeho smrti uplynulo 631 let. Nelze zde uvést dlouhý výčet svatých králů a žen královské krve, kteří utvářeli křesťanskou Evropu. Před třemi lety byl prohlášen za blahoslaveného poslední rakouský císař Karel. Církev dala najevo své smýšlení o královské vládě i při jiných příležitostech. Svatý otec Benedikt XVI. na úvod své návštěvy naší vlasti daroval

Pražskému Jezulátku zlatou královskou korunku. To rozhodně není nějaké nostalgické tesknění po dobách dávno minulých. Teprve v roce 1925 je zaveden svátek Ježíše Krista Krále, právě když zednářské podsvětí je v plném proudu, aby odstranilo právoplatné monarchie a dosadilo prezidenty jemu poslušné.

Sám Pán Ježíš před Pilátem veřejně prohlašuje, že je Král, tedy Vládce, jehož autorita nepochází od davů voličů, nýbrž od Boha na základě přirozeného práva. Svátek Krista Krále též vyzdvihuje Matku Boží jako Královnu, vždyť je nemyslitelné, aby Matka Krále neměla touž důstojnost jako Její Syn. Ve Starém zákoně se matka královna, hebrejsky gebiráh, těší výsadnímu postavení. Též plní úlohu prostřednice u krále. Doklad o tom najdeme v první Knize královské, když jeden z bratří Šalomounových přichá-

Panna Maria, Královna andělů

zí za matkou tohoto krále, aby mu vyprosila určitou věc, protože ji král určitě neodmítne. I když žádost není vyslyšena, a dokonce má pro žadatele tragické důsledky, neboť byla namířena proti Šalomounově vládě, můžeme v této epizodě vidět důležitý vliv matky královny. Nejen matka královna, nýbrž královna obecně zastává roli přímělkyně. Celá kniha Ester pojednává o tomto tématu. Když byl

RADEŽI S PROTESTANTY NEŽ S KATOLÍKY?

Katolická teologická fakulta na univerzitě v Luzernu je příliš malá na to, aby mohla přežít. Hledá tedy partnera pro spolupráci. Spolupráce s katolickou fakultou ve Freiburgu však nepřichází v úvahu, protože se luzernským jeví příliš „konzervativní“ a má jinou mentalitu. Více prý jí vyhovuje fakulta protestantská, která vzhledem ke katolické fakultě nevykazuje tak velké rozdíly.

Kath-net

SLOVO SV. OTCE PAVLA VI.

„Satanův dým vnikl průrvou do Božího chrámu: nastoupila pochybnost, nejistota, vyvolávání problémů, neklid. Do vědomí vstoupila pochybnost a vnikla skrze okna, která se měla dokořán otevřít světlu. I v Církvě zavládl stav nejistoty. Věřilo se, že pro dějiny Církvě nastal slunný den. Přišel naopak den, který je zamračený, den s bouřemi, temnotou, tápáním a nejistotou. Jak se to mohlo stát? Svěříme se vám s jednou naší myšlenkou: Jedná se o útok nepřátelské moci. Její jméno je Dábel, tato tajemná bytost, o které se zmiňuje List svatého Petra.“

(Ins. Paolo VI., Ed. Vat. X., 1972, s. 707)

vyvolený národ ve vyhnanství, perský král Artaxerxes pojal za manželku půvabnou Ester, aniž věděl, že pochází z porobeného lidu. Tehdy jeho ministerský předseda Haman vzplál nenávistí vůči starozákonním Židům, že se nepřizpůsobují převládajícímu životnímu stylu a veřejnému mínění a odmítají vzdávat bohopoctu vládním činitelům, jmenovitě Hamanovi. Haman dostává od krále plnou moc, aby zasáhl proti vzpurné menšině. Vymýšlí temný plán na vyhlazení nepoddajného obyvatelstva a vydává příslušné nařízení, aby se tak stalo 13. den měsíce adaru, to je dvanáctého měsíce. Již se chystá vysoká šibenice pro Mardochea, muže váženého mezi svými krajany, který má ve zvyku postávat přímo u brány královského paláce a příliš nápadně provokuje lpěním na náboženských tradicích svých otců. Shodou okolností je královniným pěstounem. Informuje ji o smrtelném nebezpečí, které hrozí Božímu lidu, a ujišťuje ji, že Bůh má dost prostředků, aby své vyvolené zachránil, ale zároveň apeluje na osobní odpovědnost Ester za politický vývoj ve státě, v němž je náboženství jejího lidu vytěsňeno na okraj společnosti a do soukromí. Říká jí: „Snad proto ses stala královnou, aby ses přimlouvala za svůj lid!“ Ester nabývá odvahy a předstupuje před krále. Napřed se ovšem tři dny ve skrytosti postí a naléhavě volá k Bohu. Pak se zkrášlí a vstupuje do králova pokoje. Král okouzlen jejím půvabem jí kyne a pozorně jí naslouchá. Ihned činí příslušná opatření a vzápětí se Haman houpe na šibenici, kterou nastrojil pro Mardochea. Boží lid je zachráněn.

Církev je novozákonním lidem Božím. Také je pod palbou pekla, třebaže má příslib samotného Spasitele: „Brány pekelné ji nepřemohou.“ Také je vytěsňována na okraj a do soukromí, a to za vydatné podpory Evropské unie. Česká televize před půl

Královna apoštolů učitelkou kněží

rokem přinesla zprávu, že přímo v Bruselu byla zřízena zednářská kancelář. V Anglii se již připravovaly zákony v souladu s EU, jak sdělili angličtí biskupové Svatému otci u příležitosti své nedávné návštěvy ad limina, podle nichž by Církev například musela umožnit svěcení i ženám. Existují i další početné organizované skupiny, jejichž cílem je potírat Církev, ne-li globální vláda.

Nicméně současný i předchozí papež vyzývá k naději. Starozákonní královna Ester je předobrazem Panny Marie, jejímž prostřednictvím je Církev zachraňována.

Svatý papež Pius V. vložil do Loretánských litaní zvolání „Královno posvátného růžence, oroduj za nás!“ po vítězství křesťanského loďstva nad přesilou mohamedánů, kteří usilovali o zotročení Evropy pod falešným náboženstvím. Papež na den rozhodující bitvy 7. října 1571 vyhlásil po Evropě modlitbu svatého růžence a jednoznačně připsal porážku mohamedánů přímluvě Panny Marie. Svátý Grignon z Montfortu toužebně volá, kdy už přijde ta blažená vláda Mariina, že se obrátí mohamedáni, a dokonce i Židé.

Generální útok se v naší době vede proti jednotě manželů a proti životu a dobré výchově dětí. Proto ctihodný Jan Pavel II. zařadil do Loretánských litaní prosbu „Královno rodiny, oroduj za nás!“ Poněvadž ochladla láska k Bohu a k bližnímu, rozmáhají se všechny možné nepravosti. Svátý Grignon se obrací na Pannu Marii jako Královnu srdcí, aby naše srdce zapálila ohněm Ducha Svatého. Tváří v tvář nesmírnému přívalu zla v každé podobě už nutně potřebujeme, aby se vyplnilo prorocství Panny Marie z Fatimy: „Nakonec Mé neposkrvněné Srdce zvítězí!“ A tak s důvěrou voláme: „Zdravas, Královno“ – „Salve Regina!“

P. Filip M. Antonín Stajner

Jistě milujete s velkou synovskou něžností svatou Pannu. Milujte ji stále více, milujte ji tak, že budete v sobě reprodukovat její krásu a všechny její ctnosti, které jsou tak vlastní svatým kněžím a horlivým misionářům.

A protože ona je Královnou a vzorem apoštolů, učme se podle jejího mateřského a kněžského Srdce tajemství pravé plodnosti: *Omnis gloria eius ab intus*. A já dodávám: *Omnis potestas eius ab intus* (Ž 45,14).

Všechna její krása (moc) je zevnitř. Maria je apoštolem mlčenlivým, dokonce němým, od 25. března je němá až do Kalvárie a od Kalvárie až do svého nabevezetí. Jak to?

Z plnosti svého Srdce, které je plné Boha, ona Boha rozdává. Ona rozdává Krista. Protože je Matkou Boží, je nejsvětější pokladnicí nejpodstatnější milosti, kterou je Ježíš, její Syn, a protože je univerzální Prostřednicí, disponuje pokladem zásluh, které získal Vykupitel. Ona nikdy nekázala, a přesto nikdo nebyl tak jako Ona Otcovým Misionářem, Synovým Apoštolem: *Omnis gloria eius ab intus*. Hle, to je nejkrásnější lekce, jakou Maria dává apoštolům a misionářům.

Královna vám chce dát prostřednictvím svých úst nejdůležitější lekci: naslouchejte jí jako její synové.

Navzdory velkému zlu, které můžeme všude konstatovat, já zůstávám optimistou, protože věřím tomuto božskému slovu: *Já jsem vzkříšení a život* (Jan 11,25). Ale všimněte si, že když cituji tato slova, odvolávám se na našeho Pána přítomného v Nejsvětější svátosti oltářní. A přece, svatostánek sám se svým nebeským pokladem nestačí. Podívejte se, kolik je svatostánků na světě, a kolik zla je kolem, kolem nich, i přes skutečnou přítomnost!

Je proto zřejmé, že podle Božího plánu vedle eucharistické

ho svatostánku musí být ještě druhý, který ho integruje. Jaký? Srdce svatého kněze! Bez něho bychom mohli říct, že eucharistický svatostánek se stává spíše mlčenlivým vězením našeho Pána Ježíše; zatímco kdykoliv se nachází ve službě u oltáře srdce svatého kněze, pak se eucharistický svatostánek stává pramenem nerosvratelného života.

Jinými slovy, stejným způsobem, jakým si chtěl Bůh posloužit Marií jakožto Prostřednicí vtělení a stále si jí slouží jako Prostřednicí všech milostí, i když mohl jednat přímo, aniž by procházel tímto kanálem, kterým je Maria (což nikdy neudělal a nikdy neudělá), tak je kněz nezbytným prostředníkem Krista Prostředníka. Jsme všichni ustanoveni jako rozdávatelé milosti, jako most mezi ukřižovaným Prostředníkem a dušemi. Ale toto prostřednictví se nevykonává pouhým faktem, že jsme správci, kteří spravují poklad církve, ale musíme se stát jako Maria mocí, která vyzařuje zevnitř, „ab intus“.

První velké tajemství plodnosti spočívá v tom, že kněžské srdce je modelováno podle Srdce Spoluvykupitelky. *Omnis gloria et omnis potestas eius ab intus*, jak pro kněze, tak pro Marii. Neboť co je to, apoštolská plodnost? Je to život, který vyzařuje z duše zcela zbožštěné, buďto mlčenlivé, nebo plné aktivity... jako Ježíš, třicet let v Nazaretě a tři léta káže zástupům...

A co je to apoštol? Kalich plný Boha, Ježíše, až po okraj, který se vylévá na duše ... jako svatý František nebo malá Terezička.

Aktivita je pouze forma a řádná cesta apoštolátu, ale podstatou tohoto apoštolátu, jeho duší není sama aktivita, třeba je vynikající a zpravidla závazná. Tajemství apoštolátu však spočívá v duši, která hoří, v srdci, které plane, v hlubokém vnitřním životě, v dechu Ducha Svatého „ab intus“.

Apoštolská plodnost je vždy více plodem duše, která se modlí, než korunováním jeho námahy, jeho proslovů, jeho děl: ty nevyhnutelně předpokládají ono první.

Duše plná ohně, svaté srdce, ty jsou již samy o sobě bez vnější aktivity apoštolskou mocí první důležitosti. Příklad: Maria a po ní tisíce apoštolů mlčenlivé oběti – zatímco největší aktivita bez tohoto vnitřního motoru je horečkou, nikoliv horlivostí, je to prázdná aktivita, která se může změnit v nebezpečí.

Dovolte mi, abych vás na tomto místě seznámil se dvěma důležitými lekci, které mi Pán udělil během mé dlouhé apoštolské kariéry.

Ta první lekce ve formě působivé a kompletní deziluze byla pro mě velkou milostí. V první etapě svého kněžství jako mladý kněz jsem věřil v působivost výřečnosti, v moc samotného díla. Ale tato iluze brzy pominula, a to jak! Aniž jsem je hledal, našel jsem na své cestě velké mistry vědění, výmluvnosti a aktivity, tři fata morgány, které mě tehdy oslňovaly. Ale Pán mi chtěl ukázat až do naprosté názornosti, že když tito mistři a doktoři nejsou mistry a doktory vnitřního života, pravé lásky, kněžské svatosti, jsou jako „měď zvučící“, o které mluví svatý Pavel.

Kolem nich je však pouze prázdnota, poušť, nic, ba hůř než nic! Nejen velká neplodnost, ale nezřídka trosky a propasti.

Dal bych nevím co, abych mohl způsobit pád všech vašich snů v tomto ohledu a všech hypotéz a nahradit je zcela opačným přesvědčením, totiž že duše je možno spasit především kněžskou svatostí. Bohužel máme své sny, které často trvají dlouho a stávají se trápením naší služby. – „Otče,“ řekl mi jeden mladý kněz, „přicházím téměř zoufalý za vámi pro radu. Jsem kaplanem v jedné moc špatné farnosti. Pracuji pro dobro

duši společně s farářem a dvěma spolubratry. Již pět roků dělám, co můžu, abych přivedl lidi k obrácení, ale kdepak! Žádný výsledek. Ujišťuji vás, že jsem nic nevynechal a všechno vyzkoušel. Jsem zoufalý, když mám konstatovat úplný debakl.“ – A naléhal: „Všechno jsem vyzkoušel. Chcete-li, dodejte mi odvahy a já vám slibuji, že poslechnu, protože chci být apoštolem, dobrým knězem!... Co je tedy třeba nutně udělat pro spásu těchto duší?“

Přivedl jsem ho k tomu, že ještě jednou opakoval: „Zkusil jsem všechno, a bez výsledků.“ Pak jsem se ho zeptal: „A vyzkoušel jste stát se svatým knězem?“ Po negativní odpovědi a velkém překvapení jsem pokračoval: „Vy jste ještě nevyzkoušel nic! ...protože se nezačíná zvoněním, varhanami a procesím... začíná se u oltáře, pohledem na svatostánek a ve svatostánku na božskou Hostii!... Staňte se živým oltářem, tímto svatým svatostánkem, tímto ciboriem a v ciboriu Božskou Hostii!... touto Hostií lásky. Vyzkoušejte především tento apoštolát, a jednoho dne poznáte, a nezáleží na tom, když to bude až v nebi, jak je Bůh věrný!“

A abych uzavřel tuto kapitolu mých blahodárných deziluzí, poslyšte, co řekl na jedné konferenci jeden velký intelektuál, kněz, zkušený, řečník a spisovatel. Celý dojatý mými slovy řekl skupině mladých kněží, kteří mu nadšeně naslouchali. „Ano, říkám vám, že to, co kázal tento kněz, je holá pravda... Poslyšte: je tomu již více než třicet let, co píšu, a musím psát dobře, aby se moje knížky prodávaly a abych vydělal. Nuže, přes to všechno vás ujišťuji, že po třiceti letech ještě nevím, co to znamená udělit absoluci duši, která se obrátila mými konferencemi nebo knihami!“

Jak smutné vyznání! A kolik jiných by je mohlo opakovat s trochou upřímnosti o své službě, tak jak ji zná Bůh a jak oni sami ji mohou poznat...

*(Dokončení)
Překlad -lš-*

Svatý Jan Eudes

Svatý Jan Eudes patří do skupiny kněží, které Daniel Rops řadí do skupiny „velkého století duší“. Narodil se 14. listopadu 1601 v Ri, malé obci v Normandii. Jeho rodiče Izák Eudes a Marta Corbinová se po třech letech marného čekání na dítě obrátili na svatou Pannu a udělali slib, že – budou-li vyslyšeni – vykonají pouť do kaple Panny Marie Ustavičné pomoci. Věrně pak splnili svůj slib a zasvětili Panně Marii dítě, které matka nosila pod srdcem. Druhý den po narození bylo pokřtěno ve farnosti, která, jak později napsal ve svých pamětech, byla nábožensky vlažná a k svatému přijímání přistupovalo jen několik osob o Velikonocích. I v tomto nepříznivém prostředí Jan začal poznávat Boha a od 12 let přistupoval k přijímání každý měsíc. Napsal ve svém deníku: „Bůh mi dal milost, že jsem mu mohl zasvětit své tělo slibem čistoty, za který mu

vroucně děkuji.“ Od svého učitele, který byl knězem a byl mu ve všem příkladem, přijal první lekce katechismu i školního vzdělání. 9. října 1615 ho otec poslal do jezuitského konviktu Colege du Mont v Caenu. Zde mladík našel dobré vychovatele, zvláště „v otci Robinovi, který byl vynikajícím a zbožným duchovním vůdcem, často mluvil o Bohu s velkým zápalem, a to mi pomohlo na cestě ke spáse“.

Kněz a misionář

V roce 1619 ukončil lyceum a začal studovat filosofii. 19. září 1620 přijal tonsuru a nižší kněžská svěcení. Přemýšlel o kněžství, ale diecézní klérus, který se vyznačoval značnou vlažností, ho nepřitahoval, neměl však v úmyslu ani nastoupit řeholní život. Brzy se však seznámil s novým institutem „Ježíšova oratoř“, který měl jeden svůj dům v Caenu. Založil ho před 11 lety Pierre de Berrulle. Nebyl to řeholní

Sv. Jan Eudes

řád, ale společnost kněží, kteří vytvořili komunitu požadující od svých členů žít od základů důsledným kněžským životem a přispívat k duchovní a pastorační obnově kléru. Jan Eudes byl nadšen tímto ideálem a 25. března 1623 byl přijat do Oratoři v Paříži. Pod vedením vynikajících učitelů, k nimž patřil i sám Berulle, byl 20. prosince 1625 vysvěcen na kněze. Ze zdravotních důvodů, které mu znemožňovaly externí činnost, strávil dva roky v tělesném odpočinku, četbě a duchovních cvičeních. Byla to pro něho velká milost, za kterou děkoval Boží dobrotivosti. Sotva se uzdravil, propukla v kraji morová epidemie, která zasáhla i jeho rodnou obec. Prosil tedy Berulla, aby směl po dva měsíce ošetřovat nemocné a přisluhovat jim svatými svátostmi. Když epidemie pominula, usadil se v Oratoři v Caenu a zahájil službu kazatele, zpovědníka a duchovního vůdce. Brzy nato r. 1630 bylo i toto město zdecimováno morem. Jan opět pomáhal nemocným a opuštěným. Aby nešířil nákazu, ubytoval se v tomto období ve velkém sudu, který dala k dispozici abatyše benediktinek od Nejsvětější Trojice na louce opatství. Když opustil tento svůj ubohý příbytek v dubnu 1631, šel pečovat o své spolubratry oratoriány, kteří umírali. Sám těžce onemocněl, ale rychle se zotavil. Otevřelo se před ním velké pole působnosti, po kterém toužilo jeho srdce:

UČME SE MODLIT SE SV. JANEM EUDESEM

Jak dosáhnout, aby v nás Ježíš žil a kraloval

První dispozice k modlitbě

První dispozice je představit se Bohu s hlubokou pokorou. Uznat, že nejsme hodni objevit se před jeho tváří, patřit na něho, že nezasluhujeme, aby na nás pohlédl a naslouchal nám.

Druhá dispozice k modlitbě

Přistoupit k modlitbě s důvěrou, že dosáhneme toho, oč prosíme pro Boží slávu a pro naši spásu.

Třetí dispozice k modlitbě

Je to čistota našeho úmyslu. Hned na začátku ujistíme našeho Pána, že se zřikáme ducha zvědavosti a sebelásky a že nekonáme tento úkon pro sebeuspokojení a zálibu, nýbrž jen pro jeho slávu a zalíbení.

Čtvrtá dispozice k modlitbě

Je to vytrvalost. Chceš-li oslavovat Boha modlitbou a přimnout od jeho dobroty to, oč prosíš, musíš vytrvat věrně v tomto božském konání.

Proste a obdržíte (Lk 11,9).

Oč budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám to (Jan 15,16).

misijní působení. Jeho horlivost, věré slovo a neúnávný apoštolát slavily velké úspěchy při získávání duší. Ve Valogne kázal pro 30 000 posluchačů, všichni mu dobře rozuměli. „Je to zázrak hodný apoštolů,“ řekl biskup z Lisieux. I sám král Ludvík XIV. si chtěl vyslechnout apoštola v kapli zámku ve Versailles. Ohrmění dvořané viděli, jak naslouchal kazateli na kolenou.

Ve Francii na počátku XVII. století nebyl žádný řádný kněžský seminář. Mladí muži, kteří se připravovali na kněžský stav mimo řeholní řády, studovali na univerzitách nebo soukromě a v nejlépeším případě se připravovali na svěcení krátkými exerciciemi. Ale co horšího, občanské

Sv. Jan Eudes se svými druhy

válka a kalvínská hereze připravovaly klérus o poslušnost, horlivost a potřebnou ochotu k oběti. Otec Eudes spolu se svatým Vincencem z Pauly a dalšími druhy pomýšleli na nápravu záměrem založit v každé diecézi alespoň jeden kněžský seminář. P. Eudes v té věci naléhal na představené Oratoře, ale protože byl několikrát odmítnut, po mnoha modlitbách a poradách se rozhodl Oratoř opustit.

Zakladatel

Po odchodu založil v Caenu 25. března 1643 seminář, kde se kandidáti kněžské služby mohli na svěcení připravovat studiem a modlitbou. Připojilo se k němu sedm druhů. Byli to kněží, se kterými se v předchozích letech setkal při svých misích a kteří měli zájem o jeho projekt. Tak se zrodila *Kongregace Ježíše a Marie*, která později získá název eudisté. První členové této kongregace se nejdříve připravovali dva měsíce trvající duchovní obnovou, při které si zvykali na společný

JEŽÍŠ ZASTAVIL ZLODĚJE

Bezpečnostní systém jednoho obchodu v USA zaznamenal rozhovor lupiče s prodavačkou. Pachatel s pistolí požadoval 300 dolarů. „Nemusíš mít strach,“ řekl prodavače. „Ten nemám,“ odpověděla, „budu s tebou mluvit o Ježíši.“ Odmítla mu dát peníze a zcela klidným hlasem mu nabídla pomoc při hledání práce. Zeptala se ho, proč vlastně chce loupit. Dotyčný zneklidněl a po pěti minutách přiznal, že pistole je pouze hračka. Odešel z obchodu bez peněz.

ANGLIKÁNI DO KATOLICKÉ CÍRKVE

Kanadská tradiční skupina anglikánské církve s 5000 členy se vyslovila pro přestup do katolické církve. Jedním z důvodů je nesouhlas věřících se „svěcením“ žen v anglikánské církvi. Tento přechod jim umožňuje vatikánská konstituce *Anglicanorum coetibus* Benedikta XVI. z podzimu roku 2009.

Kath-net

život a osvojili si dva hlavní úkoly vytyčené zakladatelem: pracovat na formaci mladých mužů, kteří se připravují na kněžství, a pečovat o kněze, kteří se shromažďovali v jejich domě, aby zde získali duchovní posilu; dále pak se měli věnovat obnově křesťanského lidu kázáním misii.

Již během jeho působení v Oratoři a při kázání misii se mu stávalo, že za ním přicházely mladé ženy, které měly mravní problémy a hledaly místo, kde by mohly obnovit svůj

křesťanský život. V tomto úkolu mu pomohla Magdalena Lamy, která dala k dispozici svůj dům, kam by se mohly tyto převážně mladé osoby uchýlit, ale protože jí k tomu chyběly potřebné prostředky, shromáždil P. Eudes v Caenu několik zbožných žen, které se chtěly zasvětit Bohu a věnovat se péči o mládež jim svěřenou, a přivedl je k řeholnímu způsobu života. Byly to počátky nové kongregace *Sestry Panny Marie milosrdné*. Protože časem vznikly různice, vyžádal

si P. Eudes od sester Navštívení tři osvědčené řeholnice, které zformovaly novou komunitu. Z té pak vzešla o dvě staletí později svatá Maria Eufrasie Pelletierová, která se stala zakladatelkou *Sester Dobrého pastýře*, jejichž patronem a ochráncem zůstal sv. Jan Eudes. (Od roku 1991 působí také v Ostravě.)

Jedna z dcer této kongregace, bl. Maria Droste, která byla představenou kongregace v Portugalsku, obdržela od Pána zvláštní posláni: dosáhnout toho, aby papež Lev XIII. zasvětil svět Nejvyššímu Srdci Ježíšovu. Stalo se tak 11. června 1899 po přípravném triduu. Sestra Maria zemřela tři dni předtím s vědomím, že splnila svůj úkol.

Spiritualita

Svatý Jan Eudes napsal: „Jestliže milujeme Srdce Ježíšovo a Mariino, musíme také potírat to, co ona potírají: tj. hřích, zvláště hřích proti lásce.“ Kromě toho, že je velkým misionářem a zakladatelem dvou řeholních řádů, má v Církvi své místo jako velký apoštol lásky svatých Srdci Ježíše a Marie. Dokázal najít v Písmu svatém základ této úcty a vymezil objektivní potřebu této úcty. Složil liturgické texty pro svátky Božského Srdce a Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Svými kázáními a spisy přispěl značně k rozšíření této úcty a k zakládání sdružení, která praktikovala a šířila tuto úctu. Jan Eudes kázal o úctě k Božskému Srdci a praktikoval ji ještě mnohem dříve, než došlo ke zjevení Markétě Marii Alacoque, a připravil tak cestu pro šíření této úcty v celé Církvi. V roce 1765 povolil papež Klement XIII. slavení mše ke cti Božského Srdce, a to na žádost biskupů, věřících a řeholníků. Byl k tomu přijat jeho mešní text, který byl používán po dobu více než padesáti let.

*Podle internetových stránek
Istituto missionario
San Giovanni Eudes
Překlad -lš-*

MODLITBY

Ježíši! Můj drahý Ježíši! Dobrý Ježíši, buď se mnou!

Ježíši, zcela se Ti odevzdávám!

Dobrý Ježíši, dávám Ti celé své srdce!

Naplň je láskou! Ježíši, jsi celý můj.

Kdy já budu celý tvůj?

Můj Ježíši, buď mým vším, aby vše ostatní pro mě neznamenovalo nic!

(Sv. Jan Eudes)

Konečně jako vrchol každé svaté dispozice, když začínáš svou modlitbu, svěř důsledně svého ducha a své srdce jeho božskému Duchu. Pros ho, aby vložil do tvého ducha ty myšlenky a city, které tam touží najít.

Ježíši, Pane můj a Bože můj! Klaním se Ti, oslavuji Tě ve všech tvých projevech a ve všech tvých tajemstvích. Klaním se tvé nesmírné touze žít a kralovat v mé duši. Žádám Tě pokorně za odpuštění všech překážek, kterými bráním, abys přebýval a kraloval ve mně. Zasněvuji se Ti a zcela se Ti odevzdávám. Chci žít tak, abych byl ve shodě s Tebou a dal Ti žít a kralovat v mé duši a ve všech duších světa.

(sv. Jan Eudes, Život a království Krista)

„Hledejte každý den tvář světců, a naleznete odpočinek v jejich promluvách“

(Didaché 4, 2)

Předkládáme tento článek jako odpočinkovou četbu pro letní dobu ve shodě se slovy Benedikta XVI. v jeho první odpovědi kněžím z 10. června t.r. Vyzýval k tomu, abychom měli tolik pokory a přiznali si, že potřebujeme také oddech. Četba tohoto článku je odpočinková nejen pro jeho prostotu, ale také proto, že nás posilá, abychom jako děti spočinuli v náručí své Matky, přímo na srdci katolické víry.

Číst psaníčka Nennoliny slouží k slávě a chvále milostí, které nám uděluje Pán. O čem jiném je svědectví tohoto dítěte, ne-li o zalíbení, jaké má Pán v lásce tak bezvýhradné, jakou se vyznačují právě děti.

Na druhém místě, ale je to vlastně totéž, jen řečeno jiným způsobem, Nennolina je svědectvím o tom, jak velká je moc svátostné milosti, kterou kněží nesmí podceňovat a kterou, pokud jde o Eucharistii,

chtěl Pius X. zpřístupnit dětem co nejdříve, i těm zcela malíčkým.

Pro ty, kteří se chystají navštívit Věčné město, může být článek pobídkou, aby navštívili také Nennolinu a relikvie Umučení našeho Pána v bazilice Svatého Kříže Jeruzalémského. Nennolina je v tom směru něco jako turistická značka. Její tělo odpočívá u schůdků, které vedou do kaple s relikviemi Umučení. V posledním ze svých psaníček napsala: „Drahý ukřižovaný Ježíši, tak velice tě mám ráda, tolik tě miluji! Chci být s tebou na Kalvárii. Drahý Ježíši, řekni Bohu Otci, že miluji také jeho. Drahý Ježíši, dej mi sílu snášet tyto bolesti, které ti obětují za hříšníky.“

Málo se myslí na to, že Tridentský koncil skončil výzvou a doporučením, abychom spolu s náležitou úctou k ostatkům svatých vzývali světce, aby se za nás hříšné přimlouvali.

Stefania Falasca

NENNOLININY DOPISY

Bylo to římské dítě, které zemřelo v roce 1937 ve věku šesti let na rakovinu. Mohlo by se stát nejmladší světicí nemučednicí v dějinách Církve.

„Budou světci i mezi dětmi!“ zvolal Pius X., když jim zpřístupnil svatostánky a snížil věk pro přijetí prvního svatého přijímání. Ale snad ani netušil, že se to skuteční tak brzy. *Drahý Ježíši v Eucharistii, jsem tak, ale tak velice spokojena, že jsi přišel do mého srdce. Neodcházej už nikdy z mého srdce a zůstaň tu navždy, navždy se mnou. Ježíši, já tě tak velice miluji, chci spočinout v tvé náručí a ty se mnou udělej, co chceš. (...) Ó milovaný Ježíši, dej mi duše, dej mi jich hodně!* Ten, kdo to píše, je děvčátko. Má sotva šest let. Rukopis a chyby jsou důsledkem toho, že se ještě ani nenaučila správně používat pero. Jmenuje se Antonietta Meo, pro své blízké Nennolina. Píše tato psaníčka adresovaná „drahému Ježíši“ krátce poté, co přijí-

la první svaté přijímání, přijala i nemoc, která ji stravuje a která ji už stála amputaci jedné nohy. Zemře v Římě za tři měsíce nato, vysátá rakovinou až do kosti. Je 3. července 1937. Nennolině je šest a půl roku. Nicméně její smrt doprovázejí zázraky a milosti. Její hrob pokrývají listky s prosbami a s poděkováním. V krátké době jednoho roku byly publikovány dva její životopisy. Pověst o svatosti Nennoliny se spontánně a bezprostředně šíří a překračuje nejen hranice farnosti Svatého Kříže Jeruzalémského, ale i hranice Říma a Itálie. Již v roce 1940 se objevují její životopisy v cizích řečech, dokonce v arménštině. Proces blahorečení byl zahájen v roce 1942 a diecézní fáze uzavřena v roce 1972. Ale právě důvod věku, který je na hranici toho, co se označuje za věk rozumu, vytvořil problémy u těch, kteří mají případ zkoumat, a nemalé těžkosti ve vývoji procesu. Kanonické právo ovšem nestanoví limit věku pro ty, u nichž má být zahájen proces blahorečení, pouze v roce 1981 oznámila Kongre-

gace pro svatořečení, že přiznává i dětem možnost dosáhnout hrdinského stupně víry, naděje a lásky, a mohou být proto pozdviženy k účtě oltáře.

Ve farnosti Svatého Kříže Jeruzalémského vznikla nadace Antonietty Meo. Právě tato bazilika přechovává relikvie Ježíšova Umučení a sem také byly přeneseny její tělesné ostatky. Pokud proces pokročí, bude Nennolina nejmladší světice – nemučednice v dějinách křesťanství.

Psaníčka „drahému Ježíši“

Antonietta Meo se narodila 15. prosince 1930 v dobře situované římské rodině. Dům ro-

Antonietta se svou sestrou

diny Meo je pouze několik kroků od baziliky Svatého Kříže Jeruzalémského. Její starší sestra Markéta nám ukazuje sestřinu fotografii: vlasy ostříhané jako páže a usměvavé černé oči. Vzpomíná: „Moje sestra bylo veselé a velmi živé a šibalské dítě, jako děti v jejím věku.“ Ve třech letech byla zapsána do školky, kterou vedly řádové sestry, dva kroky od jejich domu. „Chodila tam ráda a často, když jsme si hrály, říkala mi: »Ve školce se dobře bavím, šla bych tam i v noci!« Sblížila se s učitelkou a sestry říkávaly mamince: »Je to živé stříbro! Ale je velmi nadaná a rychle se učí. Na svůj věk je velmi zralá.«“ Nebylo jí ještě pět let, když jí oteklo levé koleno. Nejdříve mysleli, že je to důsledek pádů. Ale lékař zjistil diagnózu: rakovina kostí. Nohu jí 25. dubna 1936 amputovali. Byla to strašná rána, ale spíše pro rodiče než pro Antoniettu, která i s protézou pokračuje ve hrách doma a ve školce jako dříve. Rodiče k velké radosti Antonietty rozhodli poslat ji co nejdříve k prvnímu svatému přijímání a maminka jí začala po večerech vykládat katechismus. A od té doby začala dívka nejdříve diktovat mamince a pak sama psát psaníčka, která každý večer kladla pod sošku Jezulátka, „aby mu do rána přišla a mohl si je přečíst.“ „Začalo to hrou,“ svědčí matka v procesu, „když jsem jí navrhla, aby napsala dopis matce představené sester vychovatelek a požádala o povolení přistoupit k prvnímu svatému přijímání v jejich kapli při půlnoční mši svaté. A tak potom často večer po modlitbě k andělu strážnému si navykla diktovat mi »básničky«, nejdříve pro mě, pak pro tatínka a Markétu, pak pro Ježíše a pro Madonku. Vzala jsem první kousek papíru, který byl po ruce, a psala jsem s úsměvem, co mi diktovala s velkou prostotou a jistotou.“

První psaníčko má datum 15. září 1936: *Drahý Ježíši, nyní jdu na procházku a jdu k mým ses-*

trám a řeknu jim, že chci jít k prvnímu přijímání o Vánocích. Ježíši, přijď brzy do mého srdce a já tě silně stisknu a dám ti pusu. Ježíši, chci, abys v mém srdci zůstal navždy. A za nějaký den: Ježíši, mám tě moc ráda a chci ti zopakovat, že tě mám moc ráda. Dávám ti své srdce. Milá Madonko, ty jsi tak dobrá, vezmi moje srdce a odnes ho Ježíši. Ale bylo zde také něco zcela neobvyklého na dítě ve věku pěti let: *Můj dobrý Ježíši, dej mi duše, dej mi jich hodně, žádám tě o to ráda, abys je udělal dobrými a mohly jít s tebou do nebe.* A to opakuje Antonietta několikrát.

Matka upřesňuje: „Viděla jsem, že dítě se dokáže vyjadřovat mnohem lépe, než jsem očekávala. Ale pokládám za zbytečné říkat, že v domě se těmto psaníčkům nevěnovala pozornost, vyhazovala se a mnoho se jich ztratilo.“ Tuto matčinu nedbalost potvrdila Markéta: „Moje matka byla zdrženlivá žena, rozumná, konkrétní, žena, která stála pevně na zemi, nebyla rozhodně sentimentální ani lehkověrná. Na určité projevy nadšení odpovídala stručně: »Podívej se, jako svaté vidím jen ty, které církev kanonizovala.« Měla sklon minimalizovat chvály, které zaznívaly o Antoniettě, a neměla ráda, když se o ní mluvilo a byla idealizována. Vzpomínám si, že krátce po smrti sestry měl jeden kněz v rádiu úvahu o smyslu utrpení a mluvil také o Antoniettě. Matka s tím nebyla spokojena. Komentovala to jako komolení a přehánění. »Řekli, že Antonietta vyjadřovala svou lásku k Ježíši širokými gesty... Ale co! Ne, nikdy!« odpověděla matka. Řekli, že Ježíš bylo první slovo, které Antonietta vyslovila. – »Ne, řekla ‚mama‘ jako všechny děti.«“

„Zachovej mi navždy tvou milost“

Jakmile se Nennolina naučila používat pero, chodila do první třídy, chtěla sama napsat: *Můj milý Ježíši, dnes jsem se naučila psát „O“, brzy ti sama napíšu.*

Antonietta se obracela k Ježíši a k Marii s důvěrnou něžností. Její psaníčka končila vždy objetím, něžnostmi, polibky adresovanými nebeským miláčkům. A svědky těchto něžností jsou také sestry, které ji nejednou viděly, jak šla do kostela, přiblížila se ke svatostánku a zvolala: „Ježíši, pojď si se mnou hrát!“ Psala to také v psaníčkách a vždy toužila, aby ho měla nablízku: *Drahý Ježíši, pojď se mnou do školy.*

V měsících, které ji dělily od vánoční noci, vyjadřují její psaníčka všechnu její lásku k Ježíši a její horoucí touhu přijmout ho do svého srdce. Jsou ustavičným opakováním stejné myšlenky až do počítání dnů, hodin a minut. Forma psaníček se opakuje a myšlenky jsou vyjadřovány útržkovitě, ale vzhledem k dětskému myšlení nejsou banální ani naivní. V předvečer prvního svatého přijímání diktovala matce: *Drahý Ježíši, až budeš zítra v mém srdci, všimni si, že moje srdce je jako jablko. A jako v jablku jsou v něm semena, a ty způsob v mé duši, aby tam byla skříňka. A jako pod slupkou jádra je semeno uvnitř bílé, tak udělej, aby uvnitř skříňky byla tvoje milost, která bude jako bílé jádro.* Tady ji matka přerušila. „Antonietto, co to říkáš? Co znamená to »uvnitř«, co je uvnitř? Marně jsem se pokoušela rozmluvit jí to. Antonietta mi vysvětlila: »Poslyš, maminko, představ si, že moje duše je jako jablko. Uvnitř v jablku jsou černá jádra jako semena. Pak pod černou slupkou je něco bílého. Chápeš, že to bílé je

Antonietta Meo

Při prvním svatém přijímání

milost?« Zjistila jsem, že přirovnání, které jsem hned nepochopila, bylo velmi hluboké. Ale nechtěla jsem se poddat, a proto jsem odpověděla: „Ale kdo ti řekl takové věci? Učitelka vzala ve škole jablko, aby vám vysvětlila...« »Ne, maminko, to mi neřekla učitelka, to jsem si vymyslela já.« Potom dokončila svou myšlenku: *Ježíši, dej, aby tato milost byla vždy se mnou.*“

Tu noc, i když jí protéza působila bolest, všichni přítomní viděli, jak po mši setrvala více než hodinu na kolenou, bez hnutí, s rukama sepjatýma.

„Bez tvé milosti nemohu nic dělat“

Antonietta napsala Ježíši 105 psaníček, jiná adresovala Marii, Bohu Otci, Duchu Svatému a svaté Anežce a jedno svaté Terézii z Lisieux. Od Ježíše žádala vždy pomoc jeho milosti: *Dnes jsem měla trochu vrtochy, ale dobrý Ježíši, vezmi své dítě do náruče... pomáhej mi, protože bez tvé pomoci nemohu nic dělat... prosím tě, dobrý Ježíši, zachovej mi vždy milost duše.* Od něho a od jeho Matky ustavičně žádala milosti pro ty, kteří jsou jí nablízku, kteří se odporoučejí do jejich modliteb, a za hříšníky: *Prosím tě za toho člověka, který páchal to zlo... prosím tě za toho hříšníka, kterého znáš, který je starý a je v nemocnici svatého Jana.*

„To je obdivuhodné Boží dílo,“ komentoval psaníčka pater Pierotti, který se postaral o jejich první publikování: „Milost Boží si volí duše, jak chce. (...) Jen tak je možno vysvětlit věty, hry, chování a vůbec celý život Nennoliny.“

„Skutečně, Pán *ludit in orbem terrarum*,“ zvolal budoucí Pavel VI., tehdy státní sekretář, když četl životopis a dopisy Antonietty Meo. „Tím, že působí tajemným způsobem v duších, umožňuje mnohým, aby pronikali skrze četbu životopisu tohoto dítěte do tajemství moudrosti, skryté pyšným a zjevené maličkým.“

V květnu 1937 přijala Antonietta svátost biřmování. Byly to poslední dny jejího života. Její matka vypráví: „Po biřmování se začal stav Antonietty rapidně zhoršovat. Dušnost a kašel vůbec neustávaly, nedokázala se ani posadit a musela stále ležet. Bylo vidět, jak trpí, ale všem, i mně říkala: „Je mi dobře!« Ačkoliv měla velké obtíže, chtěla se stále modlit své ranní a večerní modlitby. Pak prosila kněze, aby jí každý den nosil svaté přijímání. Jak jen mohla, prosila mě, abych psala její psaníčka.“ Poslední bylo z 2. června. A tento dopis skončil v ruce Pia XI. Matka vzpomíná: „Seděla jsem u jejího lůžka a psala, co mi Antonietta s námahou diktovala: *Drahý a ukřižovaný Ježíši, mám tě tak ráda, tolik tě miluji! Chci být s tebou na Kalvárii. Drahý Ježíši, řekni Bohu Otci, že i jeho velice miluji. Drahý Ježíši, dej mi potřebnou sílu, abych snášela tyto bolesti, a obětuj ti je za hříšníky.* V tom okamžiku ji přepadl prudký záchvat kašle a zvracení, ale jakmile to ustalo, pokračovala v diktování: *Drahý Ježíši, řekni Duchu Svatému, aby mě osvětil láskou a naplnil svými sedmi dary. Drahý Ježíši, řekni Madonce, že ji velice miluji a chci stát vedle ní. Drahý Ježíši, chci ti opakovat, že tě velice miluji. Můj dobrý Ježíši, svěřuji ti svého duchovního otce a dej mu potřebné milosti. Drahý Ježíši, svěřuji ti své rodiče a Markétu. Tvoje děvčátko ti posílá tolik polibků... Cítila jsem, jak se mě zmocňuje hnutí vzpoury, když jsem viděla, jak trpí, s divokým gestem jsem lístek pomačkala a hodila do zásuvky. Po několika dnech přišel na návštěvu profesor Milani, papežský lékař, kterého povolal doktor Vecchi*

na konzultaci. Řekl, že stav dítěte je velmi vážný a že by měla být dopravena na kliniku k nové operaci. Profesor setrval v rozhovoru s dítětem a žasl, jak velké bolesti snáší bez nejmenší stížnosti. Můj manžel mu pověděl o psaníčkách, která psala. Chtěl vidět to poslední a já jsem neměla tu odvahu ho odmítnout. Vzala jsem dopis ze zásuvky, kam jsem ho onen den dala, a ukázala jsem mu ho. Když ho přečetl, chtěl o tom říct Svatému otci a žádal o povolení, aby mu mohl dopis odnést. Odpověděla jsem váhavě: »Ale ...já nevím, jestli...« »Ale paní, jde o papžeš!«

Další den před naším domem zastavilo auto z Vatikánu. Přišel zvláštní delegát, aby dítěti osobně udělil apoštolské požehnání Svatého otce Pia XI. Řekl nám, že Jeho Svatost byla velice dojata, když psaníčko četla. Zanechal nám také lístek od profesora Milaniho, který žádal Antoniettu, aby mu vyprosila u Pána stejné dary, jaké si žádala pro sebe.“

12. června se stav Antonietty zhoršil. Byla jí odčerpána tekutina z plic. 23. června jí byla odňata tři žebra, vzhledem k jejímu celkovému stavu pouze při místním umrtvení. Maminka vypravuje: „Nemohu popsat strádání tohoto mučeného tělíčka. Jen stěží jsem zadržovala pláč a řekla jsem: »Uvidíš, maličká, brzy se uzdravíš a pojedeme na prázdniny... půjdeme k moři... moře se ti tak líbí... budeš se moci koupat, víš?« Podívala se na mě a něžně mi řekla: »Maminko, buď veselá, buď klidná... odejdu odsud za deset dní bez něco málo...« Matka nemohla vědět, že v tom okamžiku jí Antonietta řekla přesně den, kdy zemře.

V následujících dnech se s odzbrojující silou nepřestávala usmívat i na ošetřovatelky, které ošetřovaly její ránu, přičemž metastáza pustošila celé její tělíčko a masa nádoru utlačovala její plíce tak, že způsobila posun jejího srdce. Všich-

ni konstatovali jednoznačně její mimořádný klid. Matka dokonce pochybovala, zda její dítě trpí: „Šla jsem za doktorem a řekla jsem: »Doktore, já nevěřím, povězte mi pravdu... Trpí Antonietta hodně?« »Ale paní, o čem to mluvíte? Buďte klidná. Bolesti jsou strašné.« Vrátila jsem se k lůžku, hlas mi selhával a poprvé jsem jí řekla: »Antonietto, požehnej své mamince...« S velkým úsilím mi udělala svou rukou na čele křížek.“

„... usmívá se, jako by upadla do spánku“

Otec dosvědčil v procesu: „Jednoho dne, když se stav velmi zhoršil, rozhodl jsem, aby mé maličké bylo uděleno poslední pomazání. Zeptal jsem se Antonietty: »Víš, co je to svatý olej?« »Svatost, která se uděluje umírajícím,« odpověděla. Nechtěl jsem ji polekat, a proto jsem dodal: »Někdy také přináší uzdravení těla...« »Je ještě brzy,« řekla a já jsem nenaléhal. Ale když pak přišel kněz a řekl jí, že svatý olej také rozmnožuje milost, Antonietta pozorně naslouchala a řekla: »Ano, chci.« Odpovídala s klidem na všechny modlitby, recitovala úkon lítosti, pak napřáhla své ručky, aby je kněz pomazal... Políbila s úctou kříž od prvního svatého přijímání. Všechno proběhlo v prostotě a pokoji.“

Ráno 3. července 1937 začínalo právě svítat, když otec přistoupil, aby nemocné upravil polštář, a když přiblížil své rty, aby ji políbil, Antonietta zašeptala: „Ježíši, Maria... maminko, tatínku...“ „Upřela oči před sebe...“ vzpomíná maminka, „usmála se a pak následovalo poslední dlouhé vdechnutí.“

Nazítří byla malá bílá rakev uprostřed obrovského zástupu přenesena do baziliky Svatého Kříže Jeruzalémského. V této bazilice relikvií svatého Umučení byla před šesti lety pokřtěna, na den svatých Nevinátek 28. prosince 1930.

Z 30giorni 5/2010 přeložil -lš-

Ježíšovo srdce světa (12)

Malá duše Consolata Betrone

BOŽSKÝ POŽADAVEK NEPŘETŘŽITÉHO ÚKONU LÁSKY

„Již při prvních exerciciích, která jsem konala u kapucinek,“ píše sestra Consolata, „Ježíš požadoval od mé duše to, o co mě pak žádal stále znovu: ustavičný úkon lásky. Vytyčil to jako cíl, kterého je třeba dosáhnout; překážky, vášně, chyby, to všechno jsem měla překonat ve světle tohoto úkonu lásky. *Žádná věc tě nesmí vyrušit od ustavičného úkonu lásky*, říkal mi v rozjímáních a při oblačce. A pak ještě ve svatém přijímání: *Nežádám tě o nic jiného než o ustavičný úkon lásky*. Na počátku to bylo: *Ježíši, miluji tě*. Pak toužil, abych připojila: *Ježíši, Maria, miluji vás*. Nakonec chtěl toto doplnění: *Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše*.“

Od toho okamžiku se božské požadavky ustavičného úkonu lásky nedají vypočítat. Jedná se o nejdůležitější bod, to, co představuje jakoby *raison d'être* nového Božího poselství. Všechno ostatní, co přichází v úvahu, pokud jde o život lásky, má relativní hodnotu, protože je to již obsaženo podstatně ve spisech jiných privilegovaných duší. Budou tedy představeny v krátkosti a bez komentáře různé božské požadavky, a to podle deníku sestry Consolaty.

První je z 15. března 1934: *Miluj Mě, Consolato, tvoje láska Mě dělá šťastným!* Toto je nejen doporučení, ale požadavek jakožto příkaz (15. října 1934): *Consolato, mám na tebe právo, a proto chci od tebe ustavičné „Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše“, od chvíle, kdy se ráno probudíš, až do večera. Já to chci!* A jako odpověď na samozřejmou nesnáz ubohého tvora dodal: *Jestliže věříš, že jsem všemohoucí, věř Mi, že jsem schopen udělit ti tento ustavičný úkon lásky; Já to chci*. Úkon lásky se tedy

měl stát životní potravou její duše (23. června 1935): *Rybička mimo vodu umírá, tak je tomu i s tebou mimo úkon lásky*. Naopak, jako rybička ve vodě žije a rozvíjí se, tak skrze ustavičný úkon lásky tím, že se v něm láska zdokonaluje, také život milosti se rozvíjí a zdokonaluje, až dosáhne takového sebeopuštění a sebezapření, že se stane mystickou smrtí (25. října 1935): *Žij ve znicotnění a uzavřena v jediném ustavičném „Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!“, nic jiného. Nic jiného a nikdo pro tebe neexistuje, jen úkon lásky*.

Taková mystická smrt není kvietismus, nýbrž přechod do hrdinného života, skrze který Ježíš už v duši nenachází žádnou překážku pro své božské působení a může v ní jednat s nesrovnatelnou svrchovaností (7. září 1935): *Na tvém znicotnění skutečným své obdivuhodné dílo. A víš, co tě vede ke znicotnění? Ustavičný úkon lásky. Nic v tobě nezůstává pro tebe, ale v ustavičném úkonu lásky všechno je pro Mne*.

Znicotněná tímto ustavičným úkonem lásky se měla její duše s ním do té míry ztotožnit, aby se proměnila v něho (3. dubna 1936): *Svatý Jan Křitel se označil za „hlas volající na poušti“, a ty za „neustávající úkon lásky“*. Žádný tvor ji proto neměl vyrušit v této jediné povinnosti (28. června 1936): *Duc in altum* (srov. Lk 5,4). *Dej navždy sbohem všemu, co je země a stvoření, a zajed' na hlubinu ustavičným úkonem lásky. Vpřed k věčnému břehu!* Měla vynaložit všechny duchovní síly k tomuto jedinému předsevzetí (3. prosince 1935): *Consolato, abys neztrácela čas, pokaždé když vyslovuješ úkon lásky, obnov všechny své sliby, jestliže jsi klesla, zvedni se, zapomeň na to a začni znovu. Jeden úkon lásky poslouží ke všemu v kteroukoliv hodinu a v jakémkoliv stavu*.

A protože sestra Consolata měla ve zvyku obnovovat každý den při svatém přijímání své zvláštní sliby, Ježíš jí vnukl (30. května 1936): *Krajní bdělost, nedovolit vstup žádné myšlence, nepronášet nevyžádanou větu, ale neztráčet se v tom, ó ne! Ztrácej se v nepřetržitém úkonu lásky.*

Dříve uvedené božské požadavky týkající se přísného mlčení, které měla sestra Consolata zachovávat, směřovaly právě k tomu, aby ji udržely v tomto nepřetržitém úkonu lásky (8. prosince 1936): *Nestačí Mi, že se vystříháš mluvení při rekreaci, to, co chce, je ustavičný úkon lásky.*

Nedá se říct, že by nepřítel neútočil proti ustavičnému úkonu lásky a nehledal všechny prostředky, jak uvrhnout duši sestry Consolaty do pochybností a nedůvěry k cestě, kterou sledovala, ale Ježíš jí ujišťoval (5. dubna 1936): *Nic z toho, co ruší úkon lásky, nepřichází ode Mne.*

Podobně upozornění jí dal, pokud jde o to, co by mohlo překážet ustavičnému úkonu lásky (3. června 1942): *Všechno to, co tě odrazuje od ustavičného úkonu lásky, nepřichází ode Mne, ale od nepřítel.*

Ostatně, Ježíš jí chtěl mít plně „hrdinnou“ v ustavičném úkonu lásky, aby v něm dosáhla nejvyšší dokonalosti (31. července 1936): *Chci, abys po celý den dosáhla toho, že Mě nepřipravíš ani o jeden úkon lásky, ani jeden, rozumíš?*

Toto tak zvláštní povolání sestry Consolaty, její poslání ve prospěch *Bratří*, její vlastní posvěcení, to všechno se mělo uskutečňovat skrze ustavičný úkon lásky. Na první pátek v únoru 1935 jí Ježíš řekl: *Zapomeň na všechno, miluj Mě ustavičně, třeba je srdce z ledu nebo z kamene, na tom nezáleží. Všechno stojí na tom, na tom všechno závisí: na ustavičném úkonu lásky, na ničem jiném.* A ještě jasněji (16. prosince 1935): *Musíš dát Ježíši to, co jediné chce získat z tvého povolání, tj. ustavičný úkon lásky, ať se nacházíš v jakémkoliv stavu své duše.*

Všimněme si neodbytného božského naléhání, aby sestra Consolata byla pevná v neustávající lásce v jakémkoliv stavu duše. Milovat bez „cítění“ je totiž vnitřní mučednictví a je nemálo duší, které se v takovém stavu duše zdržely od konání skutků lásky z obavy, že neodpovídají pravdě. Je to úskok nepřítel, aby zabránil duši v lásce. Přirozeně, nepřetržitost lásky v takovém případě stojí přirozenost mnoho a stálo to mnoho také Consolatu, proti které rozpoutal démon všechny možné boje. Proto Ježíš, aby jí varoval, řekl (10. října 1935): *Consolato, nezáleží na tom, že ďábel a tvoje vášně rozpoutají v duši všechn možný boj; nezáleží na hromech, bouřích, blescích, musíš sama říct: „Chci pokračovat neochvějně ve svém úkonu lásky od jednoho přijímání k druhému; je to moje povinnost, moje jediná povinnost.“ A tak vpřed, nic jiného.*

Soustředěna k boji za svatost pod praporem neustávající lásky musela ho bránit se stejným úsilím jako dobrý voják brání prapor vlasti (6. září 1936): *Ustavičný úkon lásky je tvůj prapor, braň ho před nepřítelem i za cenu života!* (7. září 1936): *Je třeba*

milovat vlastní prapor, je třeba ho bránit za každou cenu, žít pod ním a umírat a tisknout ho k srdci, nikdy mu nedat padnout do rukou nepřítel. Takový ať je tvůj úkon lásky, i když tě stojí mnoho, dávej Mi jej ustavičně. Když se jí z lidské křehkosti stalo, že ho přerušila, neměla ztráct odvahu, a tím méně vzdávat boj: *Vyviň to nejvyšší úsilí a s železnou vůlí neztrácej jediný úkon lásky, hrdinně ho obnov a vůbec se neohlížej na přerušeni.*

Trvalost úkonu lásky nebyla tedy pro sestru Consolatu vlitý dar. Jistě, měla milosti zvláště vhodné pro její poslání, ale musela jim odpovídat a odpovídala jim hrdinným úsilím své vůle, aniž by se zastavovala, když se boj stával krutým, aniž by ztrácela odvahu při více či méně dobrovolných nevěrnostech. V této věci jí Ježíš povzbuzoval slovy (7. září 1936): *Miluj Mě, Consolato, navzdory bojům a nevyhnutelným pádům; snaž se, aby tě pád neovlivnil, ale pokračuj neochvějně ve svém úkonu lásky.* (8. září 1936): *Vynalož své úsilí, Consolato, je to pro tvé dobro; to, na co nyní naléhám, je úsilí, abys Mi dávala neustálý úkon lásky.*

Jistě, Ježíš jí mohl přivést ihned k vytouženému vrcholu, ale nechtěl to udělat a jasně jí to řekl, pro poučení a povzbuzení všech duší (16. září 1936): *A myslíš, že bych ti nemohl dopřát tuto kontinuitu lásky? Hleď, zalíbilo se mi vidět tě, jak bojuješ, padáš a povstáváš, prostě vidět tvé úsilí; vidět to, co dokážeš udělat. A víš, kdy se nejvíce raduji? Když se neohroženě pozvedáš nade vše a pokračuješ ve svém úkonu lásky.*

Jako by Ježíš neznal nic jiného než trvalý úkon lásky, za-

pojení všech schopností duše do ustavičného úsilí, a tím, že přivádí v tvorbu všechno k zničení, i každou neúčinnou myšlenku, dospěl až k tomu, že vytváří pro duši přímo kříž. Aby jí dodal odvahy na nelehké cestě, dal jí vnuknutí, aby nemyslela na budoucnost, ale aby žila a posvěcovala láskou přítomný okamžik: *Žij minutu po minutě; celý den je pro tebe příliš dlouhý.* Slíbil jí ustavičnou podporu svou i duchovního vůdce (14. září 1935): *Neboj se, Consolato: když se ti úkon lásky stane neústupnou překážkou, postarám se, abych ti poslal otce, tak abys ses nezastavila a nezdržela v askezi, ale aby to bylo právě úsilí vždy jen milovat, protože jen úkon ustavičné lásky ti dá sílu ke všemu.*

Jednoho dne, když jí učil zhodnotit skrze úkony lásky v chórové modlitbě i nejkratší intervaly mezi verši, antifonami a modlitbami breviáře, ona dala najevo pochybnost, zda její srdce bude schopno vykonat tak intenzivní práci. A Ježíš: *Posílím je svou silou.* Především jí slíbil, že napraví všechny chyby slabého tvora: *Ty dělej, co můžeš, abys Mi prokazovala ustavičný úkon lásky, ale když pochybíš, Já to napravím. Neobávej se, že bych nebyl vždy dobrý.*

Tedy veškeré Ježíšovo působení v duši sestry Consolaty spočívá v tomto: přivést ji, aby setrvala v nepřetržité lásce. Jednoho dne, když se ptala, jestli Ježíš již náhodou nevyčerpал slovník svých obvyklých žádostí, dostala odpověď: *Neboj se, že jsem vyčerpал věty, jimž tě žádám o tutéž věc: lásku. Hleď, Já jsem všemohoucí a mohu do nekonečna opakovat stejnou žádost větami vždy novými.* Jindy, když se divila, že Ježíše ještě neunavila stále stejná žádost, slyšela odpověď: *Ne, neunavil jsem se a ani se nikdy neunavím, protože chci jen toto: abys Mě milovala, nic jiného.*

(Pokračování)
Překlad -lš

NEVZDĚLANÍ NOVINÁŘI

Podle průzkumu, který provedla ve Švýcarsku Národní rada, nemá většina novinářů potřebné znalosti o náboženských otázkách. Kdyby s takovou úrovní vědomostí chtěli pracovat v oblasti ekonomiky, vůbec by neobstáli. V oblasti náboženství si to však směle troufají. Náboženské společnosti samy se nedostatečně starají o profesionální práci s veřejností.

Kath-net

PŘÍKLAD SVATÉHO TARSICIA - pokračování ze str. 2

v soukromých domech nebo příležitostně také v katakombách, aby vyslechli Boží slovo, společně se modlili a slavili mši svatou. Také obyčej nosit Eucharistii uvězněným a nemocným byl stále nebezpečnější. Jednoho dne se ptal kněz jako obvykle, kdo je ochoten zanést Eucharistii bratřím a sestřím, kteří na ni čekají. Tu se zvedl mladý Tarsicius a řekl: „Pošli mne!“ Tento mladíček se však zdál pro tak obtíž-

ný úkol příliš malý. „Můj mladý věk,“ odpověděl Tarsicius, „bude pro Eucharistii nejlepší ochranou.“ To kněze přesvědčilo, svěřil mu drahocenný Chléb života a řekl: „Tarsicie, myslí na to, že držíš ve svých slabých rukou nebeský poklad. Vyhýbej se plným ulicím a nezapomínej, že svaté věci se nesmí házet psům a perly sviním. Budeš chránit svatá tajemství věrně a bezpečně?“ „Raději zemřu, než abych si je dal odejmout,“ odpověděl Tarsicius. Cestou potkal několik přátel, kteří šli za ním a zvali ho, aby šel s nimi. Když odmítl – byli to pohané – začali být podezřívaví a dotěrní. Tu si všimli, že na svou hrud' něco tiskne, jako by to chtěl chránit. Pokoušeli se mu to vytrhnout, ale marně. Zápas byl stále divočejší, zejména když zjistili, že Tarsicius je křesťan. Šlapali po něm, házeli po něm kamením, ale on se nevzdal. Jeden pretoriánský gardista jménem Quadratus, který se stal tajně křesťanem, odnesl umírajícího ke knězi. Jeho tělo bylo již bezduché, ale na hrudi držel

stále malou roušku s Eucharistií. Záhy nato byl pochován v Kalisťových katakombách. Papež Damasus dal zhotovit na hrob svatého Tarsicia nápis, podle kterého zemřel v roce 257. Římské martyrologium klade den jeho smrti na 15. srpen a připojuje krásnou ústní tradici, že Nejsvětější svátost nebyla nalezena v jeho rukou ani v jeho oděvu. To si vykládali tak, že posvěcená Hostie, kterou malý mučedník bránil svým tělem, spojila se s jeho vlastním tělem v neposkrvňenou oběť, kterou přinesl Bohu.

Milí ministranti, svědectví svatého Tarsicia a tato krásná tradice ukazují hlubokou lásku a velkou úctu, jakou musíme mít k Eucharistii. Je to drahocenné zboží, poklad nesmírné ceny, je to Chléb života, je to sám Ježíš, který se stává pro nás pokrmem, ochranou a silou pro naši každodenní cestu a stezku, která vede k věčnému životu; je to ten největší dar, který nám Ježíš zanechal.

Obracím se k vám, kteří jste zde shromážděni, a skrze vás ke všem ministrantům světa: Vykonavejte velkodušně svou službu Ježíši, který je v Eucharistii přítomen! To je důležitý úkol,

kteří vám dovoluje být obzvláště nablízku Pánu a růst v hlubokém opravdovém přátelství s ním. Chraňte si žárlivě toto přátelství ve svém srdci jako svatý Tarsicius a buďte připraveni za to ručit, za to bojovat, dát za to i svůj život, aby Ježíš přišel ke všem lidem. Předávejte svým souvěkovicům dar tohoto přátelství s radostí, s nadšením a beze strachu, aby pocítili, že víte, že je to pravda, a že milujete toto tajemství! Pokaždé když přistupujete k oltáři, máte to štěstí být u velkého činu lásky Boha, který se i dnes chce darovat každému z nás, být nám nablízku, pomáhat nám a dávat nám sílu, abychom správně žili. Při proměňování, vy to víte, se malý kousek chleba stává Kristovým Tělem a víno Kristovou Krví. Máte to velké štěstí, že můžete prožívat toto nevýslovné tajemství v největší blízkosti. Plňte svůj úkol jako ministranti s láskou, úctou a věrností a nevstupujte jen tak dovnitř, ale připravujte se vnitřně na mši svatou! Když svou službou pomáháte u oltáře knězi, přispíváte k tomu, aby Ježíše bylo možno zažít, aby ho lidé pocítili a poznávali: on je zde, aby v tomto světě každý den, v círk-

Socha sv. Tarsicia darovaná Svatému otci světicím biskupem Martinem Gächterem z Basileje

vi a na každém místě mohl být více přítomen. Milí přátelé, poskytnete Ježíši své ruce, své myšlenky a svůj čas. On vám to odplatí tím, že vám daruje pravou radost a dá vám pocítit, kde bydlí právě štěstí. Svatý Tarsicius nám ukázal, že někdo může dát z lásky dokonce svůj život pro skutečné dobro, pro pravé dobro, pro Pána.

Nežádá se od nás ihned mučednictví, ale Ježíš prosí o lásku v malých věcech, o vnitřní usebranost, o vnitřní spoluúčast, o naši víru a o to, abychom se snažili podržet tento poklad každý den jako přítomný. Prosí nás o věrnost v každodenních úkolech, o svědectví o své lásce tím, že chodíme do kostela z vnitřního přesvědčení a radosti, že je zde. Tak můžeme dát zakusit i našim přátelům, že Ježíš žije. Ať nám v tom pomáhá přímluva svatého Marii Jana Vianneye, jehož památku dnes slavíme, tohoto pokorného kněze z Francie, který proměnil malou farnost a daroval světu nové světlo. Příklad svatého Tarsicia a Jana Marii Vianneye ať nám každý den dodává odvahu milovat Ježíše a plnit jeho vůli jako Panna Maria, která byla svému Synu věrná až do konce. Ještě jednou děkuji vám všem. Požehnaný den a dobrou cestu domů!

L'Osservatore Romano
5. srpna 2010
Překlad -lš-

PŘED PAPEŽSKOU NÁVŠTĚVOU

Ve Velké Británii byl prostřednictvím internetu zahájen prodej suvenýrů k papežské návštěvě. Je mezi nimi také baseballová čepice s nápisem „Heart Speaks unto Heart“ – „Srdce mluví k srdci“. Podobnou čepici údajně nosí i papež ve volných chvílích. V nabídce jsou také kříže, růžence, obrázky papeže a kardinála Newmana a samozřejmě trička, přívěsky a jiné předměty se znakem Vatikánu. Informace o návštěvě jsou na stránkách www.thepapalvisit.org.uk.

UZDRAVENÝ JÁHEN

Při papežské pontifikální mši u příležitosti blahorečení kardinála Newmana bude evangelium číst jáhen, který byl na přímluvu služebníka Božího zázračně uzdraven. Toto uzdravení mu umožnilo pokračovat ve studiu a mohl pak přijmout jáhenské svěcení. Jack Sullivan snášel bolestnou nemoc páteře několik let, než se mu na jednoduchou modlitbu o přímluvu kardinála Newmana dostalo náhlého a zázračného uzdravení.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Na několika místech vyslovil Ježíš varování, že chvíle, kdy se o našem věčném zařazení neodvolatelně rozhodne, může překvapit zcela nečekaně ty, kteří jsou nepřipraveni a bláhově se domnívají, že mají na svou nápravu a obrácení ještě dosti času. Tentokrát však mluví o jiném druhu překvapení. Mluví o těch, které zaskočí skutečnost, že budou shledáni zcela jinými, než za jaké se pokládají. I těm, kteří se tak říkajíc točí kolem něho, se může stát, že uslyší neúprosné: „Neznám vás, odkud jste.“

Jistě, Ježíš mluvil v první řadě o těch, kteří ho skutečně zvali do svých domů, skutečně s ním stolovali, ale nikoliv jako se svým nejvzácnějším hostem, ale jako s tím, koho špehovali, kritizovali, odsuzovali, snažili se ho přistihnout při něčem, co by mohlo být dostatečným důvodem k obvinění a odsouzení. Ačkoliv s ním byli v tak blízkém styku, nakonec ho nepřijali a vyvrhli ho ze svého středu a vydali pohánům a hříšníkům.

Pán však zde nemluví jen o některých svých současnicích, ale také o našich současnicích, a dokonce možná i o nás samých. Je to opravdu velmi nebezpečná situace, kdy se člověk domnívá, že má nejlepší vyhlídky na věčný podíl v Božím království, že zaujímá takřka privilegiované postavení, že je „vařený pečeny“ v nejlepší společnosti, a vůbec si nepřipouští, že by o jeho zařazení mezi vyvolené mohly být nějaké pochybnosti. Hrne se dopředu s naprostou samozřejmostí a sebejistotou: My se přece známe!

Ale tak sebejistému člověku zahleděnému do sebe nepřijde ani na mysl, že ten, komu říká Pane, Pane, může hodnotit jeho počínání zcela jinak. Právě tyto lidi Pán varuje, protože jsou na tom ve skutečnosti hůře než hříšníci a neznabozi. Ten, kdo Boha nezná nebo ho

odmítá, aspoň někdy cítí prázdnotu, ozývá se v něm pocit nespokojení, něco ho podněcuje k hledání. Kdo páchá nepravosti, setkává se s okolnostmi, které tyto nepravosti odsuzují, ozývají se u něho alespoň občas výčitky, vidí výstražné příklady, kam vede nezřízený život. Ale ten, kdo si myslí, že se vypracoval tak říkajíc až na výsluní, žádné starosti si se svou nápravou ani obrácením nedělá, naopak má zato, že by se ostatní měli řídit podle něho. Náboženství se mu stalo nikoliv cílem a smyslem života, náročným programem následování Krista, ale zvláštním prostředím k sebeuplatnění, možností prosadit se a hledat sebeuspokojení v tom, že „není jako ostatní lidé“. Chce se prosadit a vyniknout, jak to dělají jiní ve světě financí, podnikání, umění nebo sportu, snad s tím rozdílem, že oni musí ve svém konkurenčním prostředí vynakládat větší úsilí než on.

Takové pseudonáboženské prostředí si ovšem nemůže nikdo vytvořit jen sám pro sebe. K tomu potřebuje společnost dalších, kteří smýšlejí podobně jako on, kteří se v tom navzájem podporují, lichotí si, aby si mohli pochvalovat, jak jsou na tom dobře. Je to tedy jakýsi „klan osvěcených spravedlivých“, kterým nic neschází, nic je neznepokojuje. Domnívají se, že se dopracovali k zvláštnímu stupni familiárnosti s Nejvyšším.

Jenže familiárnost s Nejvyšším a Nejsvětějším je nebezpečná. Nikoliv proto, že On by tako-

vou familiárnost nemohl snést, ale proto, že ten, kdo opravdu poznává Nejvyššího, ve svém styku s ním také chápe a přímo nazírá, že si k němu žádnou familiárnost dovolit nemůže. Čím větší je jeho blízkost k Pánu, tím větší pokorou a úctou před Pánem ho tato nezasloužená blízkost naplňuje a tím více poznává svou vlastní nicotu. Kdo se domnívá, že si takovou familiárnost může sám dovolit, a začne ji praktikovat, měl by se vážně zamyslet, zda v takovém případě nemá před sebou místo Nejvyššího jen svou vlastní představu. To by měli mít na paměti také všichni, kteří si svévolně vymýšlejí různá „zlidovění“ liturgie, aby se jim pak nestalo, že na všechnu jejich jistotu: „Vždyť se známe, přece jsme byli u toho, dokonce jsme s ním sedali u jednoho stolu“, by uslyšeli nakonec neúprosné: „Nevím, odkud jste. Pryč ode mě!“

Byla to ona šedesátá léta, kdy se mnozí, a to i v řadách těch, kteří mají odpovědnost, dali strhnout několika vlivnými osvícenci a vnesli do pravého náboženství nepravou ideologii. Oprášili a pustili z řetězu dávno odsouzené modernistické bludy. Pavel VI. na tento podvod nepřítelů přišel již v roce 1972, a dokonce ho nazval pravým jménem (viz str. 4). Avšak jen Bůh ví, proč zůstalo u prohlášení a po celá desetiletí nebylo proti tomuto ďáblu vpádu podniknuto nic podstatného. Teprve Benedikt XVI. vystihl podstatu problému, když začal mluvit o nesprávné interpretaci Koncilu, která se pokouší vykládat ho jako zcela nový začátek,

který nepotřebuje respektovat dosavadní vývoj a tradici církve. Kdybychom na to přistoupili, odhodili bychom nejvzácnější poklady církve a její tisícileté kořeny, ze kterých vyrostli všichni dosavadní svatí a světice Boží doby minulé i nedávne.

Patří mezi ně nejen tak velký teolog a konvertita, jakým je ctihodný sluha Boží John Henry kardinál Newman, který po dlouholetém a houževnatém hledání a boji ve své duši a ve svém srdci vítězně překonal všechny úklady liberalismu a protestantismu a za své svědectví pravdy a svatosti bude zanedlouho pozdvížen na oltář. Patří k nim i tak prostinká dětská duše, jakou je Antonietta Meo, známá jako Nennolina, které stačilo necelých sedm let života k tomu aby pochopila to, co profesor dr. Hans Küng a další nepochopili dodnes, totiž v čem je vlastně podstata křesťanství: „Kdo chce za mnou přijít, ať bere na sebe každý den svůj kříž a následuje mne.“ Křesťanství musí být ve své podstatě tak jednoduché, aby to bylo pochopitelné i pro malé dítě. Nennolina nám udivujícím způsobem prakticky ukázala, že je to svatosvatá pravda, která beze zbytku platí (viz str. 8). Jak toto malé dítě mohlo přijít na to, že má prosit: „Pane, dej mi mnoho duší“? Přišlo na to proto, že nikdy nebylo uzavřeno sobecky do sebe, ale dokořán se otevřelo hlasu Otce, který názorně ukazuje, jak tyto věci skryl před moudrymi a chytrými a zjevil je malíčkým: že posláním křesťana zde na zemi je být „spoluvykupitelem“. To je také poselství Otce Pia a Matky Terezy. Je svrchovaný čas rehabilitovat pravé hodnoty. Ti, kteří byli celá léta pokládáni za zaostalé, jako by ještě nedorostli k duchu doby, jsou ve skutečnosti velmi potřebná avantgarda, zatímco uvědomělí praporečníci pokroku zaspali dobu. „Neboj se, malé stádce, zalíbilo se Otci dát vám království!“

-/š-

ŽALOBA NA MINISTERSTVO KULTURY

Křesťanský vysílač „Premier Christian Radio“ podává žalobu na britské ministerstvo kultury, které obviňuje z nepřátelství vůči křesťanům. Vysílač chtěl vyzvat křesťany, aby sdělovali své zkušenosti o diskriminaci křesťanů na pracovištích. Ministerstvo tento šot zakázalo vysílat. Neodpovídá prý kodexu o reklamě. Vysílač již dva roky shromažďuje doklady o diskriminaci křesťanů, na kterou je třeba konečně reagovat.

Kath-net

Pondělí 23. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Chella 6:15 Ekoauto (9. díl) 6:30 AIDS v Nigérii 6:45 Diecéze brněnská dnes 6:55 Roky už se toulám 7:15 Okolo houslí 7:30 Hornolidečko – Dožínky 7:35 GOODwillBOY IV. (13. díl) 8:15 Křesťanství a environmentální etika – P. RNDr. Marek Orko Vácha (1. část) 9:10 Moldávie země zelená 9:25 Historie válečného letectví (7. díl): Expandující letecké síly, Schweinfurt a Regensburg 10:00 Přejeme si... 10:15 Toleranční patent 10:35 Na koberečku (52) 10:50 Cesta k andělům (25): Martin Petiška 11:40 Čteme z křesťanských periodik 11:45 Bolek a Lolek: Sněhová královna 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 J. S. Bach: Matoušovy pašije (2) 13:45 Kulatý stůl: Povodně 2010 15:20 Jsem šťastný, buďte i vy! 15:50 Čteme z křesťanských periodik 16:00 Cesty za poznáním: Abu Mena 16:10 V dalekém Ouangu 16:35 Přejeme si... 16:50 Hornolidečko – Dožínky 17:00 NOEparáda: 18. finále 17:25 V posteli Pod nebesy IV. (6) 18:15 Noeland (21) 18:40 Bolek a Lolek: Zakletý zámek [P] 18:55 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 19:40 Zelená energie 20:00 Harfa Noemova II. (8) 20:20 Národní kámen 21:00 Na koberečku (60. díl) 21:15 Mikroregion Třemšín (2) 21:25 Cesty za poznáním: Plavba řekou Lijiang 21:50 Noekreace aneb Vandrování (49) 22:05 Křesťanství a environmentální etika [P] 22:45 Církevní konzervatoř v Opavě 23:10 Léta letí k andělům: Jiří Strach 23:30 O Václavovicích 0:15 J. S. Bach: Matoušovy pašije (2) 1:50 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 24. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Moldávie 6:15 Kulatý stůl: Ekumenické ohlédnutí za návštěvou Sv. otce Benedikta XVI. v ČR 7:45 Noeland (22) 8:10 V posteli Pod nebesy IV. (7) 9:00 Noekreace aneb Vandrování (49. díl) 9:10 Mistře, kde bydlíš? 9:40 Zelená energie 10:00 Zelená energie 10:15 Norsko 10:30 Jedenkrát smrt, prosím 11:00 Platinové písničky (8. díl): Dechovka 11:30 Mikroregion Třemšín (2. díl) 11:45 Bolek a Lolek: Zakletý zámek 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Janáčkův máj 2009 – Ludgeřovice 13:40 Národní kámen 14:20 Cesty za poznáním: Mexico city 14:45 Frano z Malesie 15:10 Křesťanství a environmentální etika 15:50 Pro zdraví (4. díl): Liga proti rakovině 16:05 Cesty za poznáním: Palengue 16:15 Svět mýma očima: Prašivá 2010 [P] 16:25 Svatá země 16:35 BET LECHEM – vnitřní domov (3. díl): Zbigniew Czendlik 16:55 Pro vita mundi (47. díl): Jan Rychlý, SDB 17:25 GOODwillBOY IV. (1. díl): Photographing 18:10 Na koberečku (60) 18:25 Slovo pre Teba (1/2) 18:35 Bolek a Lolek: Zakletý zámek 18:45 Ve jménu Ježíše (16. díl): Patrik 19:10 Noekreace aneb Vandrování (49. díl) 19:20 Přejeme si... 19:35 Cesty za poznáním: Tozeur 19:45 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Za lidštější svět 20:50 Zpravodajské Noeviny 21:00 Danka II. 21:20 Historie válečného letectví (8. díl): Dva roky války, Maximální úsilí [P] 21:50 Čteme z křesťanských periodik 22:00 Bez hábitu (20. díl): Řád menších bratří – Františkáni 23:00 Mistře, kde bydlíš? 23:30 Hlubinami vesmíru s doc. Jospem Kleczkem: O životě ve vesmíru (2. díl) 0:10 Zpravodajské Noeviny 0:20 Klapka s ... (6) 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 25. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Cesty za poznáním: Meknes 6:25 Čteme z křesťanských periodik 6:30 Historie válečného letectví (8. díl): Dva roky války, Maximální úsilí 7:00 Přejeme si... 7:15 Jsem šťastný, buďte i vy! 7:45 GOODwillBOY IV.: Radio 8:25 Křížovatky – Aleš Jaluška (8. díl) 8:50 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 9:35 Cesta k andělům (21. díl): Jiří Strach 10:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. [L]

12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Křesťanství a environmentální etika – P. RNDr. Marek Orko Vácha (1. část) 13:05 Církevní konzervatoř v Opavě 13:30 Hornolidečko – Dožínky 13:35 O starých Starých Hamrech 14:20 La Saletta 14:45 Zelená energie 15:00 Ekoauto (9. díl) 15:15 Pro zdraví (4. díl): Liga proti rakovině 15:25 V dalekém Ouangu 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Za lidštější svět 17:00 V posteli Pod nebesy IV. (8. díl) 17:50 NOEparáda (75. díl): 18. finále 18:15 Noeland (22. díl) 18:40 Bolek a Lolek: Ošklivé káčátko [P] 18:50 Mikroregion Třemšín (2. díl) 19:00 Cesty za poznáním: Thajsko 20:00 Léta letí k andělům (35. díl): Jitka Molavcová 20:20 Přejeme si... [P] 20:35 Pro zdraví (5. díl): Otevření Hospice sv. Lukáše 20:45 Roky už se toulám 21:05 Cesty za poznáním: Plavba řekou Lijiang 21:30 AIDS v Nigérii 21:45 Moldávie země zelená 22:05 Noekreace aneb Vandrování (49. díl) 22:15 Svět mýma očima: Prašivá 2010 22:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. 0:05 Janáčkův máj 2009 – Ludgeřovice 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 26. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Matka Tereza 6:10 Zpravodajské Noeviny: 24. 8. 2010 6:20 Klapka s ... (6. díl) 7:20 Křesťanství a environmentální etika 8:00 Matka Tereza 8:05 Noeland (19. díl) 8:30 V posteli Pod nebesy IV. (9. díl) 9:20 Přejeme si... 9:35 BET LECHEM – vnitřní domov (3. díl): Zbigniew Czendlik 10:00 Matka Tereza 10:05 Noekreace aneb Vandrování (49. díl) 10:15 Pro vita mundi (47. díl): Jan Rychlý, SDB 10:45 Pro zdraví (5. díl): Otevření Hospice sv. Lukáše 10:55 Svatá země 11:05 Harfa Noemova II. (8. díl) 11:25 Toleranční patent 11:45 Bolek a Lolek (53. díl): Ošklivé káčátko 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Matka Tereza 12:10 Platinové písničky (8. díl): Dechovka 12:40 Kulatý stůl: Ekumenické ohlédnutí za návštěvou Sv. otce Benedikta XVI. v ČR 14:10 Matka Tereza 14:20 Mistře, kde bydlíš? 14:50 Jedenkrát smrt, prosím 15:20 Cesty za poznáním: Mexico city 15:45 Matka Tereza 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 O Václavovicích 16:50 Národní kámen 17:30 Ve jménu Ježíše (16. díl): Patrik 17:55 Slovo pre Teba (2/2) [P] 18:10 Matka Tereza 18:15 Okolo houslí 18:35 Bolek a Lolek (53. díl): Ošklivé káčátko 18:45 GOODwillBOY IV. (3. díl): Ski Jumping 19:25 Svět mýma očima: Prašivá 2010 19:35 Čteme z křesťanských periodik 19:40 Noekreace aneb Vandrování (49. díl) 19:50 Matka Tereza 20:00 Matka Tereza [P] 21:35 Misijní magazín (25. díl): Bl. Matka Tereza a Misionářky lásky 22:40 Matka Tereza 22:45 BET LECHEM – vnitřní domov (3. díl): Zbigniew Czendlik 23:05 Frano z Malesie 23:30 Roky už se toulám 23:50 Matka Tereza 0:00 Křížovatky – Aleš Jaluška (8. díl) 0:25 Danka II. 0:45 Na koberečku (60. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 27. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Čteme z křesťanských periodik 6:10 J. S. Bach: Matoušovy pašije (2) 7:45 Cesty za poznáním: Plavba řekou Lijiang 8:10 NOEparáda (75. díl): 18. finále 8:35 GOODwillBOY IV. (4. díl): Svět ticha 9:15 Matka Tereza 10:50 Hornolidečko – Dožínky 11:00 O starých Starých Hamrech 11:45 Bolek a Lolek (53. díl): Ošklivé káčátko 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Noemova pošta 2010: srpen 13:40 Platinové písničky (8. díl): Dechovka 14:10 La Saletta 14:35 Za lidštější svět 15:25 Historie válečného letectví (8. díl): Dva roky války, Maximální úsilí 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (5. díl): Jan Rokyta a soutěž Zpěváček 17:10 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 18:00 Cesty za poznáním: Tozeur 18:10 Noeland (19. díl) 18:35 Bolek a Lolek (54. díl): Popelka 18:45 V posteli Pod nebesy IV. (10. díl) 19:35 Noekreace

aneb Vandrování (49. díl) 19:45 Cesty za poznáním: Chella 20:00 Kulatý stůl na téma: Rekapitulace návštěvy Svatého otce Benedikta XVI. 21:10 AIDS v Nigérii 21:25 Hornolidečko – Dožínky 21:30 Přejeme si... 21:50 Nedělní čtení: 22. neděle v mezidobí [P] 22:15 Křesťanství a environmentální etika – P. RNDr. Marek Orko Vácha (1. část) 23:10 Norsko 23:30 Křížovatky – Aleš Jaluška (8. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Jsem šťastný, buďte i vy! 0:40 Zelená energie 0:55 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 28. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 24. 8. 2010 6:15 Léta letí k andělům (35. díl): Jitka Molavcová 6:35 Bez hábitu (20. díl): Řád menších bratří – Františkáni 7:35 Platinové písničky (8. díl): Dechovka 8:05 O Václavovicích 8:45 Cesty za poznáním: Abu Mena 8:55 Noeland (22. díl) 9:20 Ve jménu Ježíše (16. díl): Patrik 9:45 JuniorTV Kopřivnice (8. díl) 10:10 GOODwillBOY IV. (5): Mountain climbing 10:50 NOEparáda: 18. finále 11:15 Cesty za poznáním: Mexico city 11:40 Hornolidečko – Dožínky 11:45 Bolek a Lolek (54. díl): Popelka 12:00 Angelus Domini 12:05 Janáčkův máj 2009 – Ludgeřovice 13:40 V dalekém Ouangu 14:05 Danka II. 14:25 Přejeme si... 14:40 Na koberečku (60) 15:00 Primiční mše svatá P. Tomáše Zachariáše Kristka [P] 16:05 Zpravodajské Noeviny 16:15 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (5. díl): Jan Rokyta a soutěž Zpěváček 17:15 Noekreace aneb Vandrování (49. díl) 17:25 Svatá země 17:35 Za lidštější svět 18:25 Hornolidečko – Dožínky 18:35 Bolek a Lolek: Popelka 18:45 Národní kámen 19:30 Nedělní čtení: 22. neděle v mezidobí 20:00 Cesta k andělům (21. díl): Jiří Strach 20:50 Cesty za poznáním: Národní park Etosha 21:35 Noční univerzita: Kdo neživí, ať nechodí – P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm [P] 22:25 Pro vita mundi (47. díl): Jan Rychlý, SDB 22:55 Frano z Malesie 23:20 Pro zdraví (5. díl): Otevření Hospice sv. Lukáše 23:30 Nedělní čtení: 22. neděle v mezidobí 0:00 Diecéze brněnská dnes 0:10 O starých Starých Hamrech 0:55 Hornolidečko – Dožínky 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 29. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Palengue 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení: 22. neděle v mezidobí 6:50 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (5. díl): Jan Rokyta a soutěž Zpěváček 7:50 O starých Starých Hamrech 8:35 Cesty za poznáním: Plavba řekou Lijiang 9:00 Pro zdraví (5. díl): Otevření Hospice sv. Lukáše 9:10 Svět mýma očima: Prašivá 2010 9:20 Čteme z křesťanských periodik [P] 9:25 Norsko 9:40 Slovo pre Teba (2/2) 9:50 Okolo houslí 10:10 Diecéze brněnská dnes 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá z festivalu trampské, country a folkové hudby Mohelnický dostavník [P] 11:30 Léta letí k andělům (35. díl): Jitka Molavcová 11:50 Cesty za poznáním: Moldávie 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajské Noeviny: 24. 8. 2010 12:30 Přejeme si... [P] 12:45 Čteme z křesťanských periodik 12:50 Platinové písničky (9. díl): Dechovka 13:20 Moldávie země zelená 13:40 Toleranční patent 14:00 Křížovatky – Aleš Jaluška (8. díl) 14:25 Nedělní čtení: 22. neděle v mezidobí 14:50 Harfa Noemova II. (8. díl) 15:10 Salesko [P] 15:30 Církevní konzervatoř v Opavě 16:00 V posteli Pod nebesy IV. (10. díl) 16:50 Ve jménu Ježíše (17. díl): Totila a Benedikt [P] 17:15 Noeland (23. díl) [P] 17:45 NOEparáda (75. díl): 18. finále 18:10 Cesty za poznáním: Meknes 18:20 Jsem šťastný, buďte i vy! 18:50 Cesta k andělům (21. díl): Jiří Strach 19:40 Na koberečku (60. díl) 20:00 Arcibiskupský zámek Kroměříž 20:30 Byzantské liturgické zpěvy: Janáčkův máj 2010 [P] 21:50 Noekreace aneb Vandrování (50. díl) [P] 22:05 Nedělní čtení: 22. neděle v mezidobí 22:30 Jedenkrát smrt, prosím 23:00 La Saletta 23:25 Křesťanství a environmentální etika 0:10 Bez hábitu (20. díl): Řád menších bratří – Františkáni 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti! Dnes vás zvu, abyste ve vašich srdcích spolu se mnou začali budovat nebeské Království, abyste zapomněli na to, co je osobní, a vedení příkladem mého Syna mysleli na to, co je Boží. Co On si od vás přeje? Nedovolte Satanovi, aby otvíral cesty pozemského štěstí, cesty, na kterých není můj Syn JE. Já vám nabízím věčné štěstí a mír, jednotu s mým Synem, s Bohem. Nabízím vám Boží Království. Děkuji vám.

Medžugorje 2. srpna 2010

TRADIČNÍ MARIÁNSKÁ POUŤ NA SVATÝ KOPEČEK – MIKULOV 5. ZÁŘÍ 2010

Program poutě: Kostel sv. Jana Křtitele – 7.00 a 8.00 hod. mše svatá • 9.20 hod. krojovaný průvod se sochou Černé Loretánské Madony od kostela sv. Václava na Svatý Kopeček • 13.30 hod. mariánská meditace • 14.00 hod. Te Deum – závěr poutě a festivalu KAMPANILA 2010.

Svatý Kopeček – 9.20 hod. mše svatá v kapli sv. Šebestiána • 10.30 hod. hlavní poutní mše svatá na návrší Svatého Kopečku, svátostné požehnání.

Během bohoslužeb příležitost k přijetí svátosti smíření. Srdečně zveme všechny poutníky, krojovaní jsou zvláště vítáni.

Kontakt: Římskokatolická farnost u kostela sv. Václava, Kostelní nám. 3, 692 01 Mikulov, tel. 519 510 309.

CK Miklas Tour a dominikánský klášter v Olomouci (otec Štěpán M. Filip OP a bratr Jindřich Poláček) pořádají **POUŤ DO ŘÍMA, CASCIE** (města sv. Rity) **A SIENY** (města sv. Kateřiny) ve dnech **9. – 16. 9. 2010**.

Cena je 7 500 Kč. Cena zahrnuje: dopravu luxusním autobusem s klimatizací a WC, 5x ubytování s polopenzí, pojištění léčebných výloh včetně storna, pojištění úpadku cestovní kanceláře, služby průvodce, přítomnost kněze (denně mše svatá).

Cena nezahrnuje: vstupné a kapesné.

Nástupní místa: Olomouc, Prostějov, Brno.

Přihlášky zasílejte do cestovní kanceláře Miklas Tour, Pešínova 21, 796 01 Prostějov • tel. 582 338 411

• www.miklastour.cz.

MONTICHIARI – Rosa Mystica – pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice.

Odjezd v pátek 1. října 2010 v 16 hod. z Prahy. Příjezd v neděli 3. října 2010 v 7 hod. ráno. Cena: 1750 Kč. Jedeme přes dvě noci v autobusu s lehátkovou úpravou.

Sobotní program: mše sv. v dómě, domek Pieriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesí se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), křížová cesta, osobní volno. Pouť vede P. Jaroslav Stríž. Odjezd do Prahy v 18 hod. **Přihlášky** na tel./fax: 222 963 864, Ing. Kmochová.

Liturgická čtení

Neděle 22. 8. – 21. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 66,18–21

Ž 117(116),1,2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: Žid 12,5–7,11–13

Ev.: Lk 13,22–30

Slovo na den: Usilujte.

Pondělí 23. 8. – nez. památka sv. Růženy z Limy

1. čt.: 2 Sol 1,1–5,11b–12

Ž 96(95),1–2a,2b–3,4–5

Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)

Ev.: Mt 23,13–22

Slovo na den: Slepí vůdcové.

Úterý 24. 8. – svátek sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b–14

Ž 145(144),10–11,12–13ab,17–18

Odp.: srov. 12 (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Jan 1,45–51

Slovo na den: Uvidíš ještě větší věci.

Středa 25. 8. – nez. památka sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristiána, nebo sv. Ludvíka, nebo sv. Josefa Kalasanského

1. čt.: 2 Sol 3,6–10,16–18

Ž 128(127),1–2,4–5

Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 23,27–32

Slovo na den: Zvenčí se zdají pěkné.

Čtvrtek 26. 8. – ferie

1. čt.: 1 Kor 1,1–9

Ž 145(144),2–3,4–5,6–7

Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*)

Ev.: Mt 24,42–51

Slovo na den: Aby jim dával včas jídlo.

Pátek 27. 8. – památka sv. Moniky

1. čt.: 1 Kor 1,17–25

Ž 33(32),1–2,4–5,10–11

Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)

Ev.: Mt 25,1–13

Slovo na den: Olej do nádobek.

Sobota 28. 8. – památka sv. Augustína

1. čt.: 1 Kor 1,26–31

Ž 33(32),12–13,18–19,20–21

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Mt 25,14–30

Slovo na den: Svěřil jim svůj majetek.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

21. – 28. SRPNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 8.		PO 23. 8.		ÚT 24. 8.		ST 25. 8.		ČT 26. 8.		PÁ 27. 8.		SO 28. 8.			
Antifona	812	912	826	928	1673	1892	857	961	873	978	1768	1990	1734	1953		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	1481	1667	857	962	873	978	1769	1990	1734	1953		
Antifony	813	914	828	929	1674	1893	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	813	914	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	1674	1894	861	966	877	983	1770	1991	1735	1954		
Antifona k Zach. kantiku	712	803	831	933	1675	1894	1482	1669	877	983	1485	1672	1486	1673		
Prosby	817	917	831	933	1675	1894	861	966	878	983	1771	1992	1724	1943		
Závěrečná modlitba	712	803	1480	1666	1482	1668	1483	1669	878	984	1485	1672	1486	1673		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	792	890	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	1676	1895	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	712	803	835	938	1482	1668	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 21. 8.															
Hymnus	807	907	821	922	837	939	1677	1897	867	972	883	989	1774	1995	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	1678	1897	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	1678	1897	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	1680	1900	871	976	887	994	1777	1999	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	711	803	712	803	840	943	1681	1900	1483	1670	887	994	1485	1672	713	804
Prosby	811	911	826	927	841	944	1681	1900	872	977	888	994	1778	2000	918	1028
Záv. modlitba	712	803	712	803	1480	1666	1482	1668	1483	1669	888	995	1485	1672	713	804
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

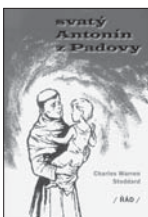
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

SVATÝ ANTONÍN Z PADOVY

Charles Warren Stoddard • Z angličtiny přeložil
P. Ing. Karel Dachovský

Životopis světce – františkánského kněze, věhlasného kazatele, teologa a divotvůrce.

Řád • Druhé vydání
Brož., A5, 66 stran, 60 Kč

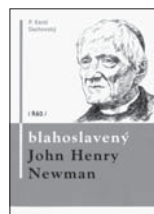

SV. KAREL BOROMEJSKÝ

P. Karel Dachovský

Krátký životopis velkého reformátora Církve (1538–1584), s jehož jménem je úzce spjata uskutečnění principů Tridentského koncilu.

Řád • Třetí vydání
Brož., 130x202 mm, 72 stran, 65 Kč

**BLAHO SLAVENÝ
JOHN HENRY NEWMAN**

P. Karel Dachovský

Krátký životopis anglického kardinála (1801–1890), který konvertoval v 44 letech z anglikánství ke katolické církvi. Newman je jeden z nejznámějších anglických teologů, byl rovněž vynikajícím spisovatelem s vytříbeným slohem, známá je i jeho poezie, zvláště Sen Gerontiův. Bylo rozhodnuto, že kardinál Newman bude blahorečen v září 2010 v Birminghamu během papežovy návštěvy Anglie.

Řád • Brož., A5, 64 stran, 60 Kč

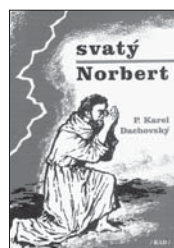

SV. ALŽBĚTA DURYNSKÁ

P. Karel Dachovský

Krátký životopis první kanonizované ženy žijící podle ideálů sv. Františka z Assisi.

Řád • Brož., 130x200 mm, 48 stran, 45 Kč

SVATÝ NORBERT

P. Karel Dachovský • Ilustrace akademický malíř Otakar Procházka

Malý životopis zakladatele řádu premonstrátů, českého patrona, sv. Norberta. V závěru knihy najdeme pojednání o kláštorech premonstrátů v Čechách a na Moravě.

Řád • Brož., A5, 58 stran, 50 Kč

DROBOTINY

Magdaléna Strejčková • Ilustrace Jan a Jakub Strejčkovi

Krátké osobní postřehy – fejetony z rodinného života, napsané nejen pro maminky na mateřské dovolené.

Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství
Brož., 115x190 mm, 78 stran, 98 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vitek, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezaměňovat s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku a knih, inzerec: knihy@maticecm.cz). Registrace: MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinyých zástok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému usudku církve. Nezádáné nezveřejněné příspěvky nevracíme.